

MÓRING JÓZSEF ATTILA

*„Tökéletesülni
és tökéletesíteni”*

MÓRING JÓZSEF ATTILA

*„Tökéletesülni
és tökéletesíteni”*

Közéleti ars poetica

SZENT LÁSZLÓ LOVÁNAK PATKÓJÁT REJTETTE A FÖLD

Somogyvár kántor polgármestere

Történelmi település első embere Móring József Attila, hiszen Somogyváron temették el Szent László királyunkat. A fideszes polgármester – aki az egyházközség kántora is –, kamaszként vett részt a bencés monostor feltárásában, ám akkor még nem gondolta, hogy egyszer neki és testületének lesz a feladata, hogy életet vigyen a romok közé.

– Milyen titkokat őriz, hiszen gyerekként ott sündörgött a Bakay Kornél vezette ásatásokon?

– Az ásatásokon eltöltött hónapok felejthetetlenek számomra. Általános iskolásként kerülhettem először a „csapatba”, akkor még irigykedve néztem, ahogy a professzor úr és segítői sírokat bontottak, faragott köveket varázsoltak elő a földből. Aztán néhány társammal együtt évek múltán egyre több érdekes feladatot kaptunk. Szinte versenyeztünk, kinek élesebb a szeme, ki talál értékesebb, érdekesebb leletet. Szent László lovának patkóját például többször is megtaláltuk...

Itt tanultam meg, hogy jó munkát végezni csak tiszta körülmények között, pontosan, odaadó figyelemmel lehet. Ha netán „elástunk” valamit, azt soha többé nem lehetett rekonstruálni. De ilyen nemigen fordult elő. A figyelem viszont nem ártott: egyszer az egyik bácsi által értéktelen kőnek, „fapénz”-nek titulált valamiről alaposabb vizsgálat után kiderült, hogy egy értékes, XII. századból származó pápai ólombulla, amit az utolsó pillanatban sikerült megmentenünk, különben szemétbe került volna.

Az utolsó nyarak egyikén a kápolna körüli temető feltárásakor barátaimmal remegő kézzel kotortuk le a földet

egy sírról, amely egy édesanya és kicsi gyermeke csontjait takarta. Megtanultuk, hogy a földi maradványok mögött mindig ott vannak a lelkek, az emberi szenvedések és ezek alapján bántunk a csontokkal, amelyek egyébként a feltáras után mindig visszakerültek a földbe.

– *Kinek köszönheti, hogy eljegyezte magát a bonismerettel?*

– Már az általános iskolában is jó történelemtanáraim voltak, de igazán szerelmemmé Gál József tette, aki a gimnáziumi történelemórákat vezette Marcaliban. Néha egész órán ki sem nyitottuk a tankönyvet, csak mesélt, mesélt... Nem elsősorban tényekről, hanem a történések mögött lévő emberekről, érzésekről beszélt.

– *Van-e kedvenc korszaka a településtörténetből?*

– Talán az, amikor Somogyvár városként a megye központja volt, vámot szedhetett és vásárokat tarthatott, és hiteles hely is volt, s itt működött a levéltár is. A kolostor nemcsak egyházi, hanem fontos világi központként is szerepet játszott a XVI. század közepéig.

A közelmúltban a jelentős műemléket működtetésre átvette a somogyvári önkormányzat.

– *Milyen távlati céljaik vannak a különleges atmoszférájú helyen?*

– Lászlót talán a hely páratlan szépsége, talán Koppány emlékének tisztelete indította arra, hogy ezen a helyen bazilikát és kolostort építtessen. Talán mindkettőnek szerepe volt abban, hogy végakarata szerint itt temessék el. Koppány magyarjai, László szerzetesei egyaránt élettel töltötték meg Kupavárt, és felpezsdítették a települést. Bár az évszázadok zivatarai a pompás épületeket szinte teljesen elpusztították, nekünk az a feladatunk, hogy ismét életet költöztessünk a kövek közé. A június végi Szent László-napoknak ezért kiemelkedő eseménye a főpapi szentmise a megszentelt falak között, mégis a szabad ég alatt, valamint a nagyszabású zenés előadások szintén a bazilika romjai-

nál. Igyekszünk olyan témájú rockoperákat, musicaleket színpadra állítani, amelyek illeszkednek a környezethez, a hely szelleméhez. A rendezvény egyre inkább nemcsak Somogyvár, nemcsak Somogyország, hanem az egész magyarság jelentős eseménye. Szándékunkban áll ismét felvenni a kapcsolatot a franciaországi Saint-Gilles-lel, ahonnan a bencés szerzetesek hozzánk érkeztek, és Nagyváradal, ahol a Lovagkirály hamvait végleg elhelyezték. Tudjuk, hogy a történelmi emlékhely működtetése nem lehet nyereséges önkormányzatunk számára, mégis kötelességünknek érezzük, hogy megteremtsük a kulturált és színvonalas vendégfogadás feltételeit. A parkosítás során a középkori bencés kolostorokban fellelhető növényeket igyekeztünk telepíteni. A most épülő páros tornyú kilátónk, amelyet egy somogyvári fiatal mérnök tervezett, nemcsak a távoli utazó tekintetét vonzza már messziről Kupavárra, hanem róla páratlan élményt nyújt a romterület és a körülötte elterülő lankás somogyi táj. Úgy gondolom, Somogyvár is azon meghatározó történelmi helyek sorába tartozik, amelyet minden magyarnak legalább egyszer fel kell keresnie.

– *A Kaposvári Egyházmegyének Szent László a védőszentje. Egy ideig az egyházi programok is részét képezték a Szent László-napoknak, aztán a püspökség kimaradt belőle, ám gondolom, szívesen vennék, ha egyházi szabadtéri programoknak is házigazdái lehetnének...*

– Volt már nálunk ministránstalálkozó és papszentelés, sőt egy évtizede főpapi szentmise a győri Szent László-herma jelenlétében is: azt hiszem, nem voltunk rossz házigazdák. Örömmel adunk helyet minden egyházi eseménynek, hiszen az épületet annak idején Isten dicsőségére építették azért, hogy itt a szeretetet és a békét hirdessék. Azzal, hogy a Kaposvári Egyházmegye Szent Lászlót választotta védőszentjéül, az egyházmegye központja Kaposvár mellett egy kicsit jelképesen Somogyvár is lett. Ezt még nem

használjuk ki kellőképpen. Tudomásul kell vennünk, hogy olyan nagy múltú településekkel kell „megküzdennünk” egy-egy rendezvényért, mint például Andocs, ahol jól bevált gyakorlata és kiépült infrastruktúrája van ezeknek az eseményeknek. De vallom, hogy a Szent László-napok kiemelkedő eseménye kell legyen a kupavári szentmise, hiszen a megemlékezés lényegét veszítenénk el ennek hiányában. Meggyőződésem, ha időben egyeztetjük elképzeléseinket a püspökséggel, nem lesz akadálya annak, hogy az egyházmegye védőszentjére Somogyváron emlékezzék a papság sok-sok hívő jelenlétében. A templomunk másfél évszázada épült, és nemében páratlan orgonáját is azért újítatjuk fel, hogy az egyházi események zenei aláfestése mellett hangversenyek rendezésére is alkalmas legyen.

– *Kántorként aktív tagja az egyházközségnek. Talán nincs is más polgármester-kántor Somogyban.*

– Általános iskolás koromban kezdődött minden, amikor Kiss Iván plébános ide került. Neki volt egy kántora, Bárány István, akinek örök hálával tartozom. Miután kiöregedtem a ministránskodásból, gyakran feljártam a kórusra, és egyre közelebb húzódtam az orgonához. „Fantasztikus, hogyan járnak az ujjaid, ezt én soha nem tudnám megtanulni” – mondtam Istvánnak. „Dehogynem, gyere, ülj ide mellém!” – biztatott. Nem jártam zeneiskolába, tőle tanultam orgonálni. Úgy gondoltam, hogy a somogyváriaknak – akik elviselték azt az időszakot, amikor tanulgattam – tartozom annyival, hogy ellássam ezt a szolgálatot. Vasárnapként úgyis ott lennék a szentmisén, akkor miért ne vállalnám a kántorkodást, ráadásul így még egy kis pénzt is megspórolunk az egyházközségnek, mert semmilyen ellenszolgáltatást nem fogadok el.

(Megjelent a Spiritusban, 2006. június;
az interjút készítette Lőrincz Sándor)

A somogyvári bazilikáról mindig szívesen mesélek

I. Somogyvári élet

MOZGALMAS ÉVEZRED KEZDŐDÖTT

Nyugodtan elmondhatjuk, a XXI. század első esztendeje számunkra roppant mozgalmas volt, egy régi reklám szövegét idézve: „Nálunk mindig történik valami”. Hála Istennek – és azoknak, akiknek a történelemben szerepük volt – többnyire eredményekről szólhattak a hírek. Említék néhányat: Teljesen felújítottuk az elmúlt évben a rendőr számára fenntartott szolgálati lakást, amelyet az ősszel el is foglalhatott a körzeti megbízott. Befejeztük a faluház kialakítását és berendezését az egykori moziból. A kor igényei szerint alakítottuk át a fogorvosi rendelőt, amelynek berendezése – saját erőből – ezekben a napokban fejeződik be. A régi konyha épületéből lakóotthont alakítunk ki, az épület értékesítéséből befolyt összeg a szennyvízcsatorna-hálózat építését segítheti majd az idén. Ugyan kényszerből, de teljesen felújítottuk a szeszfőzdénket, amely így a legkorszerűbb a környéken. Hozzáálltunk a plébánia épületének tatarozásához, hiszen romlását nem nézhettük tovább tétlenül. Tovább csinosítottuk az iskolát és az óvodát, valamint a közterületeinket.

Kora tavasszal mi rendezhettük meg a megyei falugondnokok bálját és szintén mi adhattunk otthont az intézet által rendezett regionális kulturális és sportrendezvénynek, amelyek szintén öregbítették Somogyvár hírnevét. Az elmúlt tél szomorú szenzációja volt, hogy az influenza miatt az országban mi zártuk be először néhány napra az iskolánkat, amelynek következtében igazgató úrral egymást válthattuk a kamerák előtt. Én viszont sokkal szívesebben emlékszem arra a tévéműsorra, ahol Ódor Edina, iskolánk tanulója páratlan szépségű versmondását hallhattuk. A tavaszi vityai emlékezetes vezetéklopás miatt is a médiák érdeklődésének középpontjába kerültünk, szerencsére azt is sikerült néhány nap alatt megoldanunk.

A Szent László-napok keretében otthont adhattunk a világhírű festőművész, Szász Endre kiállításának és nálunk koncertezett Magyarország talán legnépszerűbb zenekara, az Irigy Hónaljmirigy. Kupaváron már nemcsak ezen az ünnepen, hanem önálló programként is felcsendültek dal-lamok, az augusztusi Jézus Krisztus Szupersztár bemutató-ja mindannyiunk számára páratlan élmény volt. A mezővárosok zalai találkozáján Molnár Tibor és csapata harmadik helyet főzött ki falunknak. Négy év után ismét volt bérmálás templomunkban és születésnapján köszönthettük a falu legnagyobb munkáltatóját, az 55. éves intézetet. Hosszas előkészület után megalakulhatott a „Somogyvárt Pártolók és Öreg Diákok” baráti köre, amely a településért tenni akarókat fogja össze.

Azért, hogy a most felsoroltaktól gazdagabb lett a falunk és az elmúlt év eredményeiről szót ejthettem, rengetegen dolgoztak. Köszönöm mindenkinek a munkáját, amit a közösség építéséért, a község szépítéséért végzett. Köszönöm a képviselő-társaimnak, a külső bizottsági tagoknak, a hivatali dolgozóknak, pedagógusoknak, technikai dolgozóknak, az egészségügy, a szociális szféra, a közmunkaprogram résztvevőinek, az önkéntes tűzoltóknak és polgárőröknek, mindenkinek az áldozatos munkát, amelyet mindannyiunk élhetőbb életéért kifejtettek.

Mozgalmas, sokszor fárasztó volt az elmúlt év és az idej sem ígérkezik könnyebbnek, sőt... Számos feladat vár ránk. Legnagyobb ezek közül a rég várt szennyvízcsatorna-hálózat építésének megkezdése. Megkötöttük a szerződést a közvilágítás korszerűsítésére, a munkálatokat tavasszal végzik el. Pályázati pénzből a régi kultúrházból az őszre 4 szociális bérlakást alakítunk ki. Befejezzük a plébánia átalakítását és hozzákezdünk az orgona felújításához. Tavasszal átadjuk a lakóotthont az intézetnek. Januártól a múzeum helyett mi működtetjük Kupavárt, ahol a Szent László napokra állni kell a kilátónak! Szintén a ta-

vasszal három utcánk (Várhegy, Park, Vasút) kap új burkolatot, valamint teljesen felújítjuk az iskola vizesblokkjait. Talán sikerül végre hozzálátunk a Vitya-Gamás út kiépítésének első fázisához.

Csupán néhány dolgot emeltem ki az év feladataiból, de azt hiszem, ebből is látszik, nem fogunk unatkozni. Mindemellett még egy ok miatt lesz különleges ez az esztendő: ismét választani fogunk. Mérlegre kerül az elmúlt négy esztendő munkája a törvényhozásban és az önkormányzatokban is. (Sajnálatos módon egyes pártok választási kampány címén félelemkeltő fenyegetésbe, illetve ígéretésbe kezdtek. Semmi nem szent, mindent a hatalomba való visszatérésnek rendelnek alá. A kormányrúd megszerzése számukra bevallottan nem eszköz az emberek jólétének növelésére, hanem A CÉL. Jelentős médiatámogatással a hátuk mögött a „minél rosszabb, annál jobb” elvét követve, műbalhékat kavarva próbálják feledtetni korábbi áldásos tevékenységüket, amely „Bokros-csomag” néven lett ismert és nagy részében alkotmányellenes.)

Munka és felelősség jut tehát mindnyájunknak az idén. Ehhez kívánok mindenkinek kitartást, türelmet, egészséget.

(Elhangzott a teleülés karácsonyi ünnepségén,

2001. december 21.)

„HÁT ÉN IMMÁR KIT VÁLASSZAK...?”

Néhány nap múlva, április 7-én az urnákhoz járulunk, hogy eldöntsük: ki lesz az a 386 képviselő, akik az elkövetkezendő négy esztendőben a Magyar Köztársaság Parlamentjét alkotja. A pártok a Nagy Naphoz közeledve mindent beleadnak: a buszmegállókon és villanyoszlopokon egyre több plakát virít (már ahol nem tépik le szinte azonnal). Programokat, jelszavakat hallhatunk-láthatunk a tévékben és az újságokban, az óriásplakátokon a mosópor és mobiltelefon reklámokat felváltották a politikai hirdetések. Sokan talán már unják is a nagy felhajtást, mondván: mire jó ez az egész, ami ráadásul még sokba is kerül...

Való igaz, nem könnyű a legkedvesebb dallamot kiválasztani az egyre fokozódó zajban és az eligazodást a média sem igazán segíti. (Az egyik kereskedelmi tévé például „több ezer”-nek határozza meg a három és félezer embert és a kétszázezres tömeget egyaránt.) Hogy további manipulációkat most ne említsek. Némely csatornát látva, lapot olvasva mintha nem is ebben az országban élnénk. Néha az az ember érzése, hogy egyesek szándékosan akarják elvenni a polgárok kedvét a szavazáson való résztvételtől. Jobb, ha inkább a kertbe mennek a szavazófülkék helyett...

Miért? Mi ennek a választásnak a tétje? Miben más ez, mint a korábbiak?

A rendszerváltás óta már minden jelentős párt volt kormányon. Most tehát nemcsak a szavak, az ígéretek, hanem a cselekedetek alapján dönthetünk. Mérlegre tehetjük, van-e köszönő viszony a szavak és a tettek között. Hitelesek-e az ígéretek (amiből aztán van most bőven). A saját tapasztalataink alapján dönthetünk, kit tartunk alkalmasnak arra, hogy a programjukat (ha van egyáltalán)

tényleg meg is valósítják. Kik fogadják el maguk is értéknek azokat, amiket mi is fontosnak tartunk. Talán ez az első választás, amikor nem valami ellen, hanem valami mellett tehetjük le a voksunkat. És így már nem is olyan nehéz dönteni!

A legfontosabb, amit Kossuth után meg is énekeltek: „Mindnyájunknak el kell menni”. Mert a demokrácia akkor érvényesül igazán, ha minél többen élünk alkotmányos jogunkkal és részt veszünk a szavazáson. Ha magas lesz a részvétel, az új kormány legitimitása is nagyobb lesz.

A pártok mindent elkövetnek annak érdekében, hogy maguk mellé állítsák a választópolgárokat. A kampány hetek, sőt néhány csoportosulás számára hónapok óta folyik. Mint ahogy a nagy tétre menő focimeccseken is előfordul néhány alattomos belépő, sajnos most is találkozhatunk számos durva szabálytalansággal. Nincs tabu téma, nincs törvénytelen módszer, lényeg az ellenfél lejáratása, mocskolása a voksok megszerzése érdekében. Egyesek megpróbálnak félelmet kelteni, gyűlöletet szítanak, majd szemrebbenés nélkül a másik felet vádolják meg ezzel. Felébrztenék a mindannyiunkban ott szunnyadó rosszat. Ne hallgassunk rájuk! Az utóbbi napokban nemtelen támadások özöne zúdult olyan értékekre, mint a család, a kereszténység, a magyarságtudat. Meg kell védenünk ezeket. Ha jól döntünk, négy esztendő múlva csupán az lesz a tét, kik fognak kormányozni és az már nem, hogy milyen úton megy tovább Magyarország.

És ez megér egy vasárnap délelőttöt.

(Megjelent a Somogyvári Hírmondóban, 2002. március)

A fiatalokkal, a fiatalokért építjük a jövőt

A VÁLASZTÁSI EREDMÉNY MARGÓJÁRA

Míg az első fordulóban az országos átlagnál jóval kevesebben, a második fordulóban közel az országos átlagnak megfelelően vettek részt a somogyvári polgárok a voksoláson. Köszönöm mindenkinek, aki élt alkotmányos jogával, és leadta szavazatát. Köszönöm a szavazatszámoló bizottságok, valamint a Helyi Választási Iroda tagjainak pontos munkáját. Településünkön békésen, rendkívüli esemény nélkül zajlott le a szavazás. Országgyűlési képviselőnk Herényi Károly maradt, Somogyváron és Somogy megyében a Fidesz–MDF szövetség kapta a legtöbb szavazatot. Hogy kik a választás győztesei, illetve vesztesei, azon még sokáig fognak vitatkozni. Bízom abban, hogy a plakátokkal együtt eltűnnek végre az ellenségeskedések, véget ér a megosztottság és a gyűlöletkeltés. Ennek ellentmond, hogy a választás másnapjának reggelén egy „kedves” ismeretlen máris Orbán Viktort gyalázó sms-t küldött a telefonomra... Kommentár helyett: „Mindig lesznek, akik gyűlölnék téged. De csak akkor győzhetnek, ha Te is gyűlöled őket.” És én is hiszek a szeretet és az összefogás erejében.

(Megjelent a Somogyvári Hírmondóban, 2002. április)

MERRE TOVÁBB, SOMOGYVÁR?

Október 20-án eldől, ki lesz a következő négy esztendőben Somogyvár polgármestere, kik alkotják majd a képviselő-testületet, a kisebbségi önkormányzatot és a megyei közgyűlést. Amikor polgármesterként a képviselő-testület tagjainak nevében is megköszönöm, hogy az elmúlt négy esztendő sok és nehéz munkáját eredményesen elvégezhettük, azt kérem Somogyvár minden polgárától, hogy éljen alkotmányos jogával, és menjen el választani október 20-án.

A tét nagy.

Falunk következő négy évének sorsa van a kezünkben. Arról dönthetünk, tovább megyünk-e a megkezdett úton, eldől, ki fejezi be például a megkezdett szennyvízprogramot (amennyiben ismét elnyerem az Önök bizalmát, a belső munkákhoz ingyen biztosítjuk a szerelvényeket), befejezhető lesz-e az orgona restaurálása vagy éppen Kupavár fejlesztése. Eldől, milyen iskolába, óvodába járnak gyermekeink, milyen körülmények között nyugodhatnak halottaink, kiderül, sikerül-e megőrizni a békességet, marad-e az irány, amely Somogyvárt a környék legdinamikusabban fejlődő településévé tette.

A jelöltek, akiknek a névsorát a Hírmondóban is olvashatják, különböző kiadványokban és rendezvényeken igyekeznek népszerűsíteni magukat, elképzeléseiket. Érezhetően felerősödött az érdeklődés a közügyek iránt. (Ennek sajnálatos kísérőjelenségei is vannak, elég csak a pár hete lábra kapott és egy „lelkes” telefonálgató útján terjesztett, személyemet lejáratni próbáló rágalomhadjáratot említeni. De talán az orvosi rendelőben sem volt helyénvaló ajánlószelvényeket gyűjteni.)

Arra kérek mindenkit, bár a tétje a választásnak a közös jövőnk, azért őrizzük meg a nyugalmunkat és a méltóságunkat. Most mérlegre kerül az elvégzett munka, az embe-

ri kapcsolatok, a stílus, a hitelesség. Mérettessék meg hát a teljesítmény, hiszen szinte minden jelölt így vagy úgy lehetőséget kapott már arra, hogy valamilyen formában tegyen a közösségért. Bízom abban, hogy a felelőtlen ígérgetés, a fenyegetőzés és az ellenfél gyalázása nem vezet eredményre!

Meggyőződésem, ha nem az indulatok, hanem a józan érvek, nem a rágalmak és valótlanosságok, hanem a tények, nem a megosztás vágya, hanem az összefogás, nem az egyéni sérelmek orvoslása, hanem a szeretett falunkért történő önzetlen tenni akarás vezérlik a jelölteket, akkor nemes versengés után a polgárok a település javát választják vasárnapon.

Kérem, tisztelt Választópolgárok, legyenek tényleg Választó Polgárok, szavazatukkal teremtsenek hatékony, Önöket szolgáló Önkormányzatot.

(Megjelent a Somogyvári Hírmondóban, 2002. szeptember)

TOVÁBB, ELŐRE, SOMOGYVÁR!

Településünkön is véget ért a választási küzdelem, a fel-fokozott várakozás után soha nem tapasztalt magas részvétel mellett zajlott a voksolás. Bizonyítva ezzel, hogy a somogyváriakat érdeklí otthonuk sorsa, falunk jövője. Köszönöm a részvételt mindenkinek, függetlenül attól, kire adta voksát.

A kampány során számos szórólap született és sok rendezvény volt. Kirívó, törvénytisztató megnyilvánulás csupán egy esetben fordult elő, amikor a frissen felújított fogorvosi szolgálati lakás falára valaki(k) hatalmas betűkkel fenyegető feliratot festet(tek), elemi felháborodást és megbotránkozást keltve a józanul gondolkodó polgároknak. A rendőrségi feljelentést természetesen azonnal megtettük, de innen üzenem a sunyi és gyáva rongálók(k)nak:

vélemény(ük)ét természetesen tiszteletben tartom, de szíveskedjen(ek) legközelebb azt úgy közzétenni, hogy ne tegyék tönkre a közösség értékeit! És még valami: még ha a nyomozás eredménytelenül zárul is, úgymint kiderül előbb-utóbb, ki(k) volt(ak) a buzgó festegető(k). Mint ahogy a '90-es választás templomgyalázója és megbízója sem maradt titokban...

A választás rendben, szabályosan zajlott, köszönet érte mindenkinek, aki kitartó és szakszerű munkájával részt vett benne. Az eredményt mindannyian ismerhetjük. A polgárok elsöprő többsége a folytatásra szavazott és a Polgármester munkáját teljes egészében segíteni szándékozó testületet választott. Reményeim szerint a személyeskedő, öncélú konfliktusok örökre száműzettek ezzel az ülésekről. Szeretném az aggódókat megnyugtatni, ez nem jelenti a kontroll hiányát! Mint ahogy eddig is a törvények tisztelete és nem az ellenőrzés miatt működött törvényesen az önkormányzat, a jövőben is a legszélesebb nyilvánosság biztosítása mellett, a szabályok betartásával fogunk dolgozni.

Magam egy kézfék nélküli autóhoz hasonlítottam az új felállást, amellyel nagyon körültekintően, óvatosan, de lehet gyorsan haladni. Mindenkit arra biztatok, ha kérdése, véleménye, javaslata, netán kritikai észrevétele van, bátran mondja el nekem vagy valamelyik képviselőtársamnak. Számos félreértés és ebből fakadó bosszúság megelőzhető, ha tisztázzuk, mi miért és hogyan történt, vagy megtörtént-e egyáltalán. (Az elmúlt ciklusban volt olyan képviselő, aki egyre csak hallgatta, gyűjtötte a híreket, információkat, pletykákat, amelyek aztán teljesen maguk alá temették. Ahe-lyett, hogy egyszer is felvette volna a telefont, tisztázandó, igaz-e egyáltalán, amiről „sokan beszélnek”).

Bízom abban, hogy a szocialista-szabaddemokrata kormány betartja szavát és nem „bünteti” az olyan polgári vezetésű önkormányzatokat, mint a miénk. A költségvetési törvény tervezetének ismerete nem biztat túl sok jóval: a települések költségvetési pozíciói az ígéretek ellenére sem javulnak, a kedvezmények mellett elvonások várhatók. Pedig nemcsak a háborúhoz, hanem a települések működéséhez, fejlesztéséhez is pénz kell! A takarékos gazdálkodás mellett folyamatosan készítjük a pályázatokat, remélem, a korábbiakhoz hasonló sikerrel...

Tisztelt Somogyváriak! Köszönöm a lehetőséget, hogy polgármesterként továbbra is szeretett falum javát szolgálhatom. A kampány során megfogalmazódott elképzelések programmá szilárdultak, amelynek végrehajtására véleményem szerint remek csapat szerveződött. De számítok mindenkire, akinek fontos az otthonunk. Nemcsak a választások előtt néhány héttel, hanem már most, ma is! Fogjunk össze mindannyian és legyen a jelszavunk: Hajrá Somogyvár!

(Megjelent a Somogyvári Hírmondóban, 2002. október)

PARLAMENTI PILLANATOK

Bizonyára mindannyian hallottak már arról, hogy december 23-tól én foglaltam el Szita Károly helyét a Parlamentben. Azóta sokan kérdezik, ha találkozunk, milyen a hangulat az Országgyűlésben, olyan ellenséges-e hangulat a Házban, mint a TV-ben látszik? Engedjék meg, hogy az első napok élményeit megosszam Önökkel, illetve elmondjam, mit is jelent számomra ez a nem kis felelősséggel járó lehetőség.

Mindenek előtt ezúton is szívből köszönöm a sok-sok gratulációt és jókívánságot, amelyekkel erőt adtak a nem kis feladat megkezdéséhez. Decemberben egy hét állt rendelkezésemre, hogy eldöntsem, vállalom-e a kihívást. Bár Szita Károly a polgármesteri teendők maradéktalan ellátása miatt mondott le mandátumáról, én csak úgy tudtam elképzelni a munkát, ha Somogyvárt nem kell elhagynom (bár ennek néhányan örültek volna). Kaposvár megyei jogú város vezetése teljesen más feladatot jelent, mint Somogyvár községé. Ráadásul nyugodtan mondhatom, a hivatal dolgozóinak és a képviselőtestületünk tagjainak felkészültsége, hozzáállása lehetővé teszi számomra a heti másfél-két nap távollétet. Alpolgármester úrral történt munkamegosztásunk is ezt szolgálja. Úgy gondolom az, hogy rám esett a választás, nemcsak számomra megtisztelő, hanem talán Somogyvár számára is elismerés. Ráadásul a polgármester-képviselő még hatékonyabban tud településéért, illetve a környékért „lobbizni”. Ezért vállaltam.

Az első benyomásaim roppant vegyesek. Ha röviden kellene a Házban tapasztalható hangulatot jellemezni, azt mondanám: felemelő és kiábrándító egyszerre. Csodálatos érzés a törvényalkotás felelősségét megtapasztalni a nagy időket megélt falak között. A magyar Parlament épülete az egyik legszebb, ha nem a legszebb a világon. Sajnos a benne zajló politikai csaták hangvétele néha méltatlan eh-

hez. Néhányan nem tisztelnek sem kort, sem nemet, sem tudást és futballpályaszéli stílusban gyalázzák a másik fél képviselőjét. A pökhendi, arrogáns kioktatás mindennapos manapság, pedig köztünk, ellenzéki képviselők között is ülnek nagyon jól felkészült szakemberek.

Természetesen a néhány munkanap alatt mindössze arra volt lehetőségem, hogy a „boksztucából a mezőny nyomába” eredjek, megismerjem a „játékszabályokat”, a lehetőségeket. Az Emberi jogi, vallásügyi és kisebbségi bizottság tagjaként talán tudok tenni valamit azoknak a gyerekeknek az érdekében, akik között korábban egy évtizedet dolgoztam, és akiktől nem szakadtam el a mai napig sem.

Persze parlamenti mandátumhoz jutásom „bizonyos körökben” nem aratott osztatlan sikert. Ez sem...

Tisztelettel kérem a kevés, de annál hangosabb, „jóindulatú” fantáziával megáldott, a választási eredményt a mai napig elfogadni nem tudó polgártársaim figyelmét arra, hogy ne rombolják tovább azt, amit eddig Önökkel közösen felépítettünk.

Bár új munkám gyakran a fővárosba szólít, igyekszem ott is somogyi, somogyvári maradni. Elsősorban az Önök szolgálatára szegődtem, a kapott bizalmat igyekszem meghálálni. Nem felejttem el, hogy annak a településnek a polgáraként ülök a törvényhozásban, ahol Koppány küzdött a magyarságért, ahol maga Szent István rakta le és Szent László szilárdította meg a kereszténység alapjait. Nem politikus lettem hirtelen, csupán egy, a köz szolgálatára szegődött fiatal, aki most különleges lehetőséget kapott az Égtől.

Remélem, mindannyiunk örömére és hasznára leszek vele.

(Megjelent a Somogyvári Hírmondóban, 2003. január)

Örömmel veszünk részt az emberek, a családok ünnepein

EU-IGEN

Településünkön az országos átlagnál kevesebben, az 1.382 választásra jogosultból mindössze 411-en járultak az urnákhoz, ez 29,73 százalékos részvételt jelent. Ebből az igenek száma 317 (77 százalék) a nemeké 91 (23 százalék). Az országos részvétel is messze elmaradt az előre jósolt 60-70 százaléktól. Mi lehet ennek az oka?

A kormány harsogó, a későbbi csatlakozás lehetőségét kizáró, a kétkedőket-kérdezőket ostobának, maradinak nevező propagandája pontosan az ellenkező eredményt hozta, mint amit vártak. A népszavazást megelőzően valódi párbeszédre, tényleges tájékoztatásra lett volna szükség. Ezt várták az őstermelők, a pedagógusok, a nyugdíjasok, vállalkozók és mindenki, aki felelősen akart a jövőjéről dönteni. És mit kaptunk információk helyett? Infantilis reklámokat, amelyekből „megtudhattuk”, hogy nyithatunk cukrászdát Bécsben, továbbra is ehetünk mákos gubát, a belépés után tisztábbak lesznek a folyók, de még a levegő is, és az EU-ban is vannak jó csajok. Véleményem szerint ezek után nem csoda, hogy sokan a csatlakozás szükségességét egyébként elfogadók is inkább otthon maradtak, így tiltakozva az ország polgárainak „kiskorúsítása” ellen. Ha néhány héttel később lett volna a voksolás, félő, elfogytak volna az igenek a „kampány” hatására. Az már csak hab volt a tortán, hogy egyesek azzal magyarázták a bugyuta kampányt, hogy Brüsszel a magas részvételt és a sok igent várta el.(?)

A népszavazás eredményeképpen 2004. május 1-jétől az Európai Unió teljes jogú tagjai leszünk.

Mindannyian, akik e sokat szenvedett ország polgárai vagyunk. Mindenki, függetlenül attól, hogy igennel, nemmel szavazott vagy részt sem vett a voksoláson. Mostantól a politikusoknak azon kell dolgozniuk, hogy a csatlakozásnak mindenki nyertese lehessen. Az Európai Parlament-

ben pedig minden képviselőnek -bármelyik frakcióban ül is majd – a magyar érdekeket kell képviselnie. Nem téveszthetik szem elől, hogy Európa a jövőnk, de **MAGYARORSZÁG A HAZÁNK!**

Köszönöm a Helyi Választási Iroda és a szavazatszámoló bizottságok tagjainak a kitartó, lelkiismeretes, pontos munkát, amellyel hozzájárultak a népszavazás lebonyolításához!

(Megjelent a Somogyvári Hírmondóban, 2003. április)

ELVARÁZSOLT KASTÉLY

Ki ne járt volna a budapesti vidám park egykori kecses épületében, amelyben semmi sem az volt, aminek látszott? A kényelmesnek tűnő fotel katapultként működött, a padló megindult a lábad alatt, a tükrök pedig pufók vagy cérvanékony torz úrlényeknek mutatták az eléjük állókat. És a kijáratnál a hordó... Ha nem sikerült elkapnod a ritmust, ide-oda gurultál benne, mígnem a végén szédelegve-tántorogva fogtál talajt, és néhány pillanatig azt sem tudtad, hol is van a fent és hol a lent.

Manapság szép országunk emlékeztet a lángok martalékává vált csodás kastélyra. A szocialista-szabaddemokrata kormány tevékenysége nyomán egyre több dolog nem az, aminek látszik. Amire azt mondják, emelkedik, az csökken, amit fejlesztenek, az megszűnik, amit csökkentenek, az nő. Most, június 13-a közeledtével pedig végképp benne vagyunk a „hordóban”. A médiában túlcserül a kormány eddigi eredményeit dicsőítő hozsannázás, lassan-lassan már Fidel Castro is irigykedve néz ránk. Miközben a lassan mondott „nem lesz gázáremelés” szellemében drasztikusan emelkednek az energia árak, sorra zárnak be gyáarak, nem épülnek szociális bérlakások és a lakástámogatási rendszer is romokban hever, az ország fuldoklik az adósságban, az önkormányzatok nemkülönben, ezalatt bankárkormányunk tagjai egymás vállát lapogatva csodálkoznak azon, hogy miért nem esélyesek mind a 24 brüsszeli mandátum elnyerésére. Hiszen ők tettek-tesznek legtöbbet ezért a nemzetért. (Mondta emelkedetten Kovács László pártelnök-külügyminiszter úr.) Egy biztos: már akkor is megalkuvás nélkül elkötelezetten uniópártiak voltak, amikor az szovjet volt, nem európai. Elhanyagolható különbség...

Csakhogy a hordó okozta szédülés elmúltával egyre többen látják be: a jelenlegi kormány – jó bankárhoz méltó

tóan – úgy ad, hogy közben elvesz. Megemelkedett ugyan a „szocpol” összege, de abból még nem lehet otthont építeni. A hitel viszont sokkal kedvezőtlenebb feltételekkel vehető igénybe, tehát a központi támogatás a bankokhoz vándorol. A nyugdíjasokat pedig egyszerűen szavazóautomatának tekintik: bedobom a kicsi pénzt, kijön a szavazat. Hogy a kampánypénz többszörösét viszi el a gáz- és villanyszámla, az „ingyenes” gyógyszer megemelkedett ára, az élelmiszerek áfája? Ugyan, kérem! „Az Orbán-kormány elvett...” és máris jön az ismert werberi kompozíció, ami a tényeken alapuló bírálatot gyűlölködő gyalázkodással próbálja lenyomni.

Munka, otthon, biztonság? Populista demagógia! Majd másfél millió támogató aláírás? Csalás! – mondják. Bocsnat, mindenki magából indul ki. Míg mások beszélnek, addig a szocialista párt dolgozik, hirdetik. Talán jobb lenne, ha nem tennék. A orvosoknak is elsőként azt tanítják meg: ha segíteni nem tudsz, legalább ne árts! Talán érdemes lenne megszívlelni... Mert a „munka” eredménye: külföldi kézen lévő energiaszektor, eladott gyárak, hatalmas költségvetési hiány, gigászi méretű államadósság, folyamatosan támadott független közintézmények, hűbéri sorba taszított köztévét, haldokló mezőgazdaság, fuldokló turizmus, vállalkhatatlanná vált iraki jelenlét, mostoha határon túli magyarok...

Június 13-án kiléphetünk az elvarázsolt kastélyból. A belépő árát már megfizettük mindnyájan. A kábulat elmúlt, a valóság kerül mérlegre. Menjünk el mindannyian szavazni! A Fidesz listájának támogatásával nemzeti elkötelezettségű kitűnő szakembereket küldhetünk az uniós parlamentbe, akik mindannyian vállalják is a munkát és nemcsak dísz, mű- és áljelöltek. De ez a voksolás nemcsak a mandátumok elosztásáról szól. Hanem arról is: merre tovább, Magyarország, az elkövetkező hónapok, évek során? Munkát, otthont, biztonságot akarunk, vagy megszorításokat, eladott

kórházakat, 300 forintos benzint, emelkedő árat, bróker-
botrányokat, másodosztályú európai tagságot?

A képlet egyszerű.

Vasárnap Ön dönt.

(Megjelent a Somogyvári Hírmondóban, 2004. június)

BANÁNÉRLELŐ MELEGBEN BANÁNKÖZTÁRSASÁGOT ÉPÍTENEK?

Míg korábban a nyár a politikában „uborkaszezonnak” számított, a mögöttünk hagyott forró évszak igencsak mozgalmassá bizonyult. A parlamenti pártok háza táján szinte napról napra szenzációs dolgok történtek...

Medgyessy Péter (volt?) miniszterelnök nyaralásáról visszatérve valami ismeretlen koncepció nyomán átalakította kormányát, mire a koalíciós pártok azzal a lendülettel lapátra is tették. Jön a magabiztos Gyurcsány Ferenc, a nagy üdülőprivatizátor milliárdos, mint a baloldali értékek megtestesítője.

Az SZDSZ irányította tárcáknál zűrös ügyek követik egymást: az olcsó óvodai számítógépek (játékok helyett...) kakaóbiztosak és drágák, az autópályák kétszer annyira, viszont lassabban épülnek, mint korábban, az oktatásban egy biztos pont van: a bizonytalanság, egyesek sok száz milliós támogatást kapnak átminősített földjeikre.

Az MDF-ben a frakcióvezető csak úgy egy személyben kizárja néhány frakciótársát, akik viszont őt akarták leváltani. Az ügy a bíróságon folytatódik.

A kormánypárti politikusok, akik eddig minden kritikát és kérdést gorombán utasítottak vissza, szerecsent mosdatnak és pozícióharcokat folytatnak egymással.

Közben az államháztartás hiánya augusztusban elérte az egész évre tervezett szintet. Bűvészkednek a makrogazdasági mutatókkal ahelyett, hogy az embereket foglalkoztató kérdésekre kapnának megnyugtató választ...

Átalakul a kormány? Ugyan! Bár változik(?) a személyi összetétele, a lényeg ugyanaz marad.

Reformnak nevezett koncepciótlan kapkodás, kormányzás helyett. 40 milliárd forint a közigazgatás korszerűsítésé-

re? Vagyis elbocsátanak 8–10 ezer embert? Új autókat kap a rendőrség? Remek! De benzin is lesz? Mert most csak önkormányzati támogatással képesek közlekedni a rend őrei. Határozottságba csomagolt bizonytalanság vesz körül minket...

De természetesen mi az önkormányzatban mindezek ellenére tesszük a dolgunkat. Szakmailag kifogástalan pályázatunknak köszönhetően a 35 milliós hiányt az elnyert „önhiki” fedezi, hitelt az idén sem kell felvennünk. Az öreg ZUK-ot nyugdíjztuk, helyette egy új KIA szolgál tovább (3,6 millió Ft-ba került), természetesen a faluból bárki igénybe veheti. Rövidesen a körjegyzőség autóját is modernebbre cserélhetjük. Befejezzük a buszmegálló cseréjét, amelyben Pamuknak is segítünk. A munkákhoz egy betonkeverőt és áramfejlesztőt is vásároltunk. Aláírtuk a szerződést a Kossuth L. utcai járda külső részének felújítására, amely 2, 7 millióba kerül. Ennél is nagyobb tétel (7,8 millió Ft) a vityai Szabadság utca aszfaltozása. Lépéseket tettünk az ivóvíz minőségének javítása érdekében.

A felsorolás persze nem teljes. De ezek is mindannyiunkat érintő, fontos dolgok.

Vagy talán ezek az igazán fontosak....

(Megjelent a Somogyvári Hírmondóban, 2004. szeptember)

SZÁZ LÉPÉS – SZÁJTÉPÉS?

A minap az egyik kereskedelmi rádió reklámblokkjában(!) maga Gyurcsány Ferenc miniszterelnök szólott hozzánk, ismertette a száz lépés programjának ránk váró áldásait.

Hova jutottunk, magyarok? Mi van itt?

Az elmúlt évezred végén volt egy polgári kormány, amely a hibái ellenére is előre vitte az országot. Ezt Medgyessy Péter is elismerte, hiszen számos olyan intézkedés folytatását ígérte, amely az emberek javát szolgálta, ilyen volt például a lakástámogatási rendszer, a Széchenyi-terv vagy a diákhitel. A szocialisták ígértek fűt-fát, meg is nyerték a választást. Gyorsan (100 nap alatt) szétosztották, amit a kamrában találtak, aztán csend... Hogy valami mégis történjen, megpuccsolták a miniszterelnöket. Jött az addig miniszterelnöki főtanácsadó – miniszter – szociálisan érzékeny milliárdos showman „pápai gyerek”, aki pápább akart lenni még a pápánál is. Interjú adott, nyilatkozott, programot hirdetett, öregecskedőzött és terroristázott. Csak éppen azt nem éreztük, hogy a választási győzelmet hozó ígértek beváltása megkezdődött volna. (Emlékeznek ugye? 800 km autópálya, ingyenes szívgyógyszer, ingyenes utazás a diákoknak, ingyenes tankönyv, tiszai töltések megerősítése, n-e-m-l-e-s-z-g-á-z-á-r-e-m-e-l-é-s és folytathatnánk.)

Telt, múlt az idő, de a cselekvés helyett csak szöveg, szöveg, szöveg hallható.

A közvélemény-kutatások (és a szocialistákon belül is egyre többen) jelezték, nem jó ez így.

– Nosza, kapjunk elő valamit! – mondták. – A száz egyszer már bejött, a polgári kormány hagyatékának szétosztása sikeres volt! – tört fel a lelkesedés.

– De osztani már nincs mit! – így a kételkedők.

– Akkor lépünk százat! Abban jól elfáradnak (különösen az öregek) aztán majd csak lesz valami...

– De hova, merre menjünk? Se cél, se irány...

– Mindegy, hova megyünk, körbe-e vagy helyben járunk, fő a mozgás! Rendeljük meg a reklámokat! – hangzott a verdikt és azóta hétről hétre zúdul ránk az újabb ötletek özöne. Átgondolatlan, a megfogalmazott célokkal gyökeresen ellentmondó, hatástanulmányokkal alá nem támasztott rögtönzések, amelyeknek egy részét azonnal vissza is vonják.

És ennek a katyvasznak a népszerűsítésére milliárdokat költenek. Most nem számítják át az összeget lélegeztetőgépekre. Miért kell erre költeni, nem hisznek a hatásában? Ha jó, az emberek úgyis megszeretik! Talán mert tartalom nincs is, csak az agymosás az egyetlen cél? Akkor értem.

(Megjelent a Somogyvári Hírmondóban, 2004. november)

ELFUTOTT...

Ki ne emlékezne rá? Ha létezik ember, akit akár két szóval is tökéletesen lehet jellemezni, akkor Ő ilyen: mosoly és futás. „Csókolom aranyos” köszönt mindenkinek, még a fiatalabbaknak is, miközben fürge léptekkel vidáman vitte az éthordót.

Már több éve annak, hogy utoljára láttam. Látogatóba jött vissza Somogyvárra. Semmit sem változott. Dinamikus volt és vidám.

János, aki az intézet egyik első növendéke volt, néhány napja, 70 éves korában csendesen átszaladt a másvilágra...

Miért lehet ez hír a karácsonyi Somogyvári Hírmondóban?

Mert összetartozunk. A szerencsétlen sorsú gyerekek, fiatalok itt köztünk és mi, akiktől függnek, akik szebbé, könnyebbé tehetjük életüket. Mert ő szelídségével, alázatával, jámborságával példát mutatott mindannyiunknak. Ember volt, egy közülünk. Egész nyomorult élete mások segítségéről szólt, mégsem panaszkodott soha. A légynek sem ártott.

Üzenete van annak, hogy éppen most ment el. Így karácsony előtt, nagy csomagokkal a kezünkben a csillogás és a pompa között álljunk meg egy kicsit. Gondoljunk azokra, akiknek fény helyett árnyék jutott. Próbáljunk meg jók lenni és jót tenni! Így közelebb jutunk az ünnep lényegéhez. Adjunk. Legalább egy megértő mosolyt, egy jó szót!

Akik elmentek a temetésre, emberségből vizsgáztak jelesre.

János pedig már ott fenn az angyalok között szalonnázik, és szerintem ő osztja szét éthordóból a mennyei uzsonnát.

És biztosan közbenjár (bocsánat, szalad) értünk...

(Megjelent a Somogyvári Hírmondóban, 2004. december)

MEGINT JÖNNEK, RIOGATNAK...

Aki nem tartja számon, hogy alig egy esztendő múlva önkormányzati választások lesznek, az bizony fel-felkapja a fejét, miféle szöbeszéddek terjednek a faluban. Mintha nem is ugyanazokban az utcákban élnénk, csupa-csupa rossz minden...

Nem idézem ide, miket hordanak össze ezek az emberek, nem érdemes rá pazarolni a papírt. Csak a jelenségre szeretném felhívni a figyelmet.

Mindannyiunkban számos jó tulajdonság mellett néhány gonosz is lakik: ilyenek például a félelem és az irigység. Ezek a kedves emberek, akik megpróbálják szétverni közös sikereinket, ezeket próbálják meg most feléleszteni. És erre gyalázatos módon még gyerekeket is felhasználnak! Emlékeznek? 2002-ben a fogorvosi rendelő falára festettek fenyegető feliratot. Már kész volt a lista, kik repülnek az állásukból. De Somogyvár polgárai csattanós választ adtak a békétleneknek: olyanok kerültek a Testületbe, akik dolgozni akartak otthonunkért. Nem olyanok, akik még az adójukat is a szomszéd faluba fizetik. Nem olyanok, akik kijelentik: engem nem érdekel 150 munkahely. Nem olyanok, akik csak kritizálni, fanyalogni, tudnak de javaslataik valahogy nem fogalmazódnak meg.

Nem mondom, hogy hibátlanul dolgozunk. De jó szándék és békesség van még akkor is, ha nem minden kérdésben értünk egyet, és nem minden elképzelést sikerül maradéktalanul megvalósítani.

Ezt a békességet akarják néhányan most megint elvenni tőlünk.

Ne hagyjuk.

(Megjelent a Somogyvári Hírmondóban, 2005. november)

SZÁZ ÉVE HALT MEG SZÉCHÉNYI IMRE

Gróf Széchényi Imre főrend, császári és királyi kamarás, a Magyar Földhitelezési Intézet felügyelő bizottságának tagja, a Magyar Ipar és Kereskedelmi Bank, a Magyar Általános Hitelbank igazgatóságának tagja, A Katholikus Kongrua bizottságának tagja és a Magyar Atlétikai Klub alelnöke 1858. március 31-én született. Apja gróf Széchényi Dénes, anyja Hoyos Mária. Testvérei: Géza, erdőcsokonyai földbirtokos és Viktor, Kőröshegy ura.

Ő volt az a személyiség, aki az 1848 utáni parasztkérdést minden kortársánál jobban értette. A parasztnem ellenséget, hanem partnert látott. Nemcsak Széchényi István vérrokona, hanem konzervatív reformpolitikájának is folytatója volt, noha személyesen soha nem találkozott. Imre korán érő, korán komolyodó arisztokrata gyermek volt.

19 évesen 15 ezer forinttal segítette a csurgói és a nagyatádi járások népiskoláit, valamint a két somogyi gimnáziumot: a csurgóit és a kaposvárit. Alig 21 éves, amikor bevélt a Régészeti és Történelmi Társulat somogyi választmányába.

Majdnem egy évet töltött sógorával, gróf Andrássy Gézával Amerikában, ami szerinte felért egy egyetemi szemeszterrel. Két kérdés foglalkoztatta: Miért alacsony az amerikai búza alacsony önköltségi ára? És hogyan él az amerikai farmer, mi a titka a farmergazdaságnak? Az Amerikai levelek című útinaplójának, ami tudományos értékű útikönyv, zárszavát 1881 karácsonyán már Somogyváron írta. Amerikai tanulmányútjáról egy egész indián falut hozott magával. Építményeivel, felszereléseiével, használati tárgyaival együtt, felöltöztetett bábukkal kiállította a kastélyparkban. Abban az időben ez nagy szenzáció volt. Ha-

zatérte után aktív politikai, társadalmi közgazdasági tevékenységet folytatott.

A következő évtől Somogy megye közigazgatási előadója. Az 1883-ban írt Homestead és birtokminimum című munkájának a lényege, hogy a liberális államnak be kell avatkoznia az agrárviszonyokba, mert különben a parasztság eladósodása, elszegényedése jövátéhetetlen károkat okoz.

Somogyról szóló első írása 1887-ben jelent meg. Öt év múlva tartotta akadémiai székfoglalóját Somogyról szóló kibővített monográfiájával.

A Vasárnapi Újság 1895. évi egyik számában megjeleníti három, Kupaváron talált kő fényképét. Ezt követően utazik ide Gerecze Péter, aki 11 napig kutat a romok között és egy év múlva az Archológiai Közlönyben megjelenik a bazilika alaprajza.

Az ezeréves Honfoglalás nagyon lelkesítette. A millennium évében három műve jelent meg: telepítési törekvések, Bimetalizmus és a termények árhanyatlása és A somogyvári Kupavár. A millenniumi ünnepekre ő tanította be és vezette fel Somogy megye lovas bandériumát.

A század utolsó évében adták ki a Szövetkezeti alapon való kölcsönös biztosítás című munkáját, 1906-ban pedig az „egykét”. Ő alapította a somogyvári óvodát, ami Somogyban az első között fogadta a kisgyerekeket. Az óvónőket rendszeresen fizette. Az iskolát és a templomot mindig munkásai takarították.

A szellemi és gazdasági értékek tiszteletét természetesen tartották házában, ahol gyakran emlegették Istvánt, a nagybácsit. A kastélyba mindenki bejárhatott. Széchényi Zsigmond, aki vadászútjait remek könyvekben örökítette meg, és Somogyváron is szívesen vadászott, itt Zsiga bácsi volt. Ilona Mária, aki itt nevelkedett, bejárt Kaposvárra ingyenes ápolónőnek, a nagymama pedig pulóvereket kötött. Sokan jártak akkoriban Somogyváron grófi pulcsiban.

Széchényi Imre elméleti és tudományos munkássága kerek és egész, művei tematikus láncolatot alkotnak. Érdeklődése közgazdasági, történeti és szociológiai témák iránt fokozott volt. Tudományos munkásságának céljául a magyar agrárviszonyok modernizációját, a nagybirtokos osztály és a parasztság helyzetének javítását tűzte ki. Az ő nevéhez fűződik a Szentimrei Földműves Iskola megalapításának gondolata, az 1935-ig fennállt intézményt ő indította újtára. Az intézmény alapvető jelentőségű Somogy megye mezőgazdaságának modernizációja szempontjából. Az iskola tantervében fontos szerep jutott a szarvasmarha-, sertés- és lótenyésztésnek. Télen a tanárok a környező falvakban adtak elő a parasztoknak.

Amikor Fonyód szőlői a filoxéra miatt tönkrementek, Széchényi Imre újat telepített, ez lett a Mária-telep. A későbbi Balatonmária-fürdő. Már akkoriban is roppant felkapott volt Badacsony, ahol a bor néha kevésnek bizonyult. Ilyenkor a déli partról a balatonmáriai rizlinget csónakon vitték át a túlsó partra.

A balatoni fürdőkultúra a századfordulón indult fejlődésnek. Ő ekkor testvére, Viktor tulajdonában lévő Földvár pusztaságát kezdte alakítani, ami rövidesen dinamikusan fejlődő település lett, a nagybirtokosok kedvelt üdülőhelye.

Széchényi Imre arisztokrata volt a szó görög értelmében, ami a legkiválóbbat jelenti. Kevés barátja volt, azok is többnyire rokonok. Magatartása kissé pózos volt. Magányos tölgyfaként élt és 1905. november 25-én, 58 évesen tüdőbajban halt meg. Somogyváron, a családi sírboltban temették el. Személyében Széchényi István szelleme lobbant fel újra.

1908-ban, Péter és Pál napján leplezték le szobrát Földváron.

A 100 esztendővel ezelőtt elhunyt grófra megható ünnepség keretében emlékeztek meg Földváron, a róla elne-

vezett általános iskola tanulói. Sírjánál mi is elhelyeztük az emlékezés koszorúját.

(Megjelent a Somogyvári Hírmondóban, 2005. december)

A fiúkkal

A VÁLASZTÁSI EREDMÉNY MARGÓJÁRA

Köszönöm minden somogyvári polgárnak, hogy szavazataikkal választókerületünk egyéni országgyűlési képviselőjévé választottak.

Szeretném bebizonyítani azoknak, akik másik jelöltre voksoltak, hogy tévedtek...

Amikor '92 karácsonyának előestéjén fél tucat barátommal együtt részt vettem a Fidesz helyi csoportjának megalakulásában, csupán a helyi közélet megváltoztatása, jobbra tétele volt a célom.

Nagy utat jártunk be azóta.

Szinte észrevétlenül (de nem észrevehetetlenül) sodródunk a megyei, majd az országos politika magasságaiba.

Hogy fiatal falusi polgármesterként egyáltalán jelölt lehettem, az Somogyvár elmúlt másfél évtizedének is köszönhető. Azoknak az eredményeknek, amelyeket közösen értünk el. Dolgoztunk kormányzati „hátszélben” (kevesebbet) és erős ellenszélben is. De mindig sikerült előbbre jutnunk. Nem félek tehát attól, hogy az ellenzék sorában kell helyet foglalnom. Ahogy eddig is, ezután is meg fogom találni a hangot immár nemcsak egy, hanem negyven település érdekében.

Talán sokakat meglepett, hogy nem a Fidesz, hanem a KDNP frakciójában foglalok helyet. Szeretnék minden kétséget eloszlatni: a két frakció egy csapat! Mivel mindkét pártnak tagja vagyok, adódott a választás lehetősége. A Fidesz országos és helyi vezetőivel folytatott egyeztetés alapján, a választókerület hatékonyabb képvisellete érdekében született meg a döntés. (A 23 fős frakcióban egyszerűen minden szempontból több lehetőség nyílik az eredményes munkára, mint a 141 képviselőt tömörítő csoportban.)

A választási kampányban történt néhány „érdekes” dolog, ami mellett nem lehet szó nélkül elmenni.

Az MSZP jelöltje etikai kódex aláírását kezdeményezte, hogy aztán a két forduló között több írott és íratlan szabályt áthágva, minden eszközt bevetve próbálja meg behozni a hátrányát: volt megtévesztő szórólap, telefonhívások a kampánycsendben, a választási bizottság által is törvénytelennek minősített ingyen diszkó, húsvéti(!) csomagosztogatás.

Mindez abból a szempontból is érdekes lehet, hogy néhány hónap múlva helyhatósági választások lesznek. Mire számíthatunk az őszi kampányban? Voltak, akik a Fidesz tavaszi vereségét provokációval, „beszólásokkal”, az este sötétjének leple alatt a falut végigdudálva „ünnepelték”. Félreértés ne essék: nem az örömködésük jogát vonom kétségbe. A nyugalmunkat féltém. Négy éve volt itt már falra festett fenyegetés is, jól emlékszünk.

Hogy kik a festők és dudálók, nem tudjuk. Hogy kik azok, akik munkájukkal, ötleteikkel előre akarják vinni falunk életét, nos, ők megtalálhatók a bizottsági meg a testületi üléseken, a polgárőrök, a nyugdíjas klub, a sportkör meg más szervezetek tagjai között. Hogy kik jönnek elő a sötétből, majd meglátjuk...

Az a csapat, amelyikben én játszom, továbbra is építeni fog: utakat, házakat, közösségeket.

(Megjelent a Somogyvári Hírmondóban, 2006. június)

„GÖRÖNGYÖS ÚTON...”

Van abban valami lélekemelő, amikor a határtól vagy hét-száz kilométerre éneklik a magyar himnuszt. Emelt fővel, csillogó szemmel, rendíthetetlenül. Ezt az érzést nem lehet megszokni... és igazából elmondani sem. Ezt megélni, át-érezni kell. Nem véletlenül zárandokolnak magyarok százezrei pünkösdkor Csíksomlyóra. Meg csak úgy felkeresni Erdély festői tájait az év bármely szakában...

Immáron negyedik alkalommal vehettem részt erdélyi testvértelepülésünk búcsúján, és újra megtapasztaltam: az együvé tartozás, a szülőfalu szeretete olyan mélyen él ebben a piciny faluban, amelyről mi csak álmodunk. Az alig ötszáz lelket számláló település Nagyboldogasszony-napi ünnepére a faluból elszármazottak, illetve a határ innenső oldalán dolgozó ottaniak egy emberként érkeztek haza, pedig az ünnep az idén a hét közepére esett. A templom előtti tér árnyas fái alatt bemutatott szabadtéri szentmisére kisebb-nagyobb csoportokban ballagtak fiatalok és idősebbek egyaránt. Ki is használtuk a lehetőséget és sorra köszöntük meg a gyermekeink táborozását megszervező és segítő családoknak áldozatos munkájukat. Jó volt hallani, hogy a tábor remekül sikerült, és a néhány nap alatt a sok-sok élmény mellett a gyerekek között barátságok szövődtek. A táborozás feltételeinek biztosítását az ottaniak nem nyűgnek érezték, hanem ellenkezőleg: lehetőséget láttak arra, hogy ezzel is erősítsék a két település lakói között meglévő barátságot.

Nem érkezünk üres kézzel: egy TV-t és DVD lejátszót vittünk az iskolának, amit nagy örömmel fogadtak, Balázs Ferenc plébános úr a szentmise végén nyilvánosan köszönte meg az ajándékot Somogyvárnak, a tavasszal a kápolna tetejének felújítására gyűjtött adománnyal együtt. (A hirdetőtábláról megtudhattuk, hogy a bálunk bevétele és önkormányzatunk támogatása együtt majd' annyi volt, mint amennyit ott a faluban összegyűjtöttek.)

A rendszerváltás óta számtalan anyaországi esemény zárásakor hangzik fel a magyar mellett a székely himnusz is. Közös ünnepeiken együtt énekeljük – ki fátyolos szemmel, elcsukló hangon, ki meg dacosan, ökölbe szorított kézzel –, hogy: „ne hagyd elveszni Erdélyt, Istenünk”. Elmondhatatlan kínok, üldöztetés, nélkülözés ellenére az ottaniak a mai napig őrzik. Őrzik Erdélyországot és a magyarságukat is. A mi magyarságunkat is. Ezért bármi, amit értük teszünk, nekik adunk, hozzájárul ahhoz, hogy mi se hagyjuk elveszni azt, ami évezredes örökségünk és ami nélkül az egész emberiség szegényebb lenne. Köszönöm minden somogyvárinak, aki az adományokhoz hozzájárult!

Szentdemeter nagyon messze van, és még szilárd út sem vezet odáig. Hosszú utazás végén kátyúkat kerülgetve, porfelhőt kavarva zötykölődhetünk be a faluba.

Mégis érdemes odamenni.

Mert az ottaniak hite, élni akarása, tiszta szíve, igaz magyarsága mintául szolgál mindannyiunknak.

(Megjelent a Somogyvári Hírmondóban, 2007. szeptember)

ÁLLÍTSUK MEG AZ ERŐSZAKOT, AMÍG NEM KÉSŐ!

Aki azt gondolja, hogy a sajtóból megismert iskolai erőszak elkerüli településünket, az alaposan téved. És most nem a kukákat, buszmegállókat szétverő vidéki fiatalokra gondolok elsősorban – bár velük szemben is szigorúan fel kell lépünk – hanem az iskolánkban az utóbbi időben a gyerekek között elharapódzó és már a pedagógusokat is fizikailag fenyegető agresszióra.

Megváltozott világban élünk. Nincsenek értékek, pozitív példák, hiányzik a legalapvetőbb tisztelet a gyerekek nagy részéből, természetesen tisztelet a kevés kivételnek. Mindenki az iskolától vár megoldást, miközben gyakran a szülők maguk rombolják a pedagógusok iránti megbecsülést azzal, hogy szinte minden tanári intézkedést megkérdőjeleznek: mikor íratnak dolgozatot, hány jegyet adnak, mit néznek meg kiránduláson, ráadásul sokszor a gyerekek előtt fogalmazódik meg a bírálathat. Emlékezzünk csak mostani szülők a saját iskolás éveinkre! Hogy is volt az akkoriban? Ha beírást kaptunk, előbb büntettek meg otthon, majd utána esetleg magyarázkodhattunk! Netán panaszkodtunk egy tanári nyakleves miatt? Könnyen megkaphattuk a párját! Ma meg a gyerekek közti mindennapos konfliktust a szülő azonnal rohan az iskolába „rendezni”, nem egyszer leordítva gyerekek, tanárok fejét.

De ez még nem minden: tudunk már nevelőjét trágár kifejezésekkel illetni, tegezni(!), „véletlenül” megütni gyerekről és tanári intézkedést a folyosón üvöltözve számon kérni, fenyegetőző szülőkről (ez utóbbi ügyben egyébként garázdaság miatt már nyomozás folyik).

Azt gondolom, tennünk kell valamit, amíg nem késő. Nem szabad megvárunk, amíg tragédia történik!

Nyilván mindenkinek van az ügyben tennivalója. A szülőknek mindenekelőtt több bizalommal kell viseltetniük az iskola és az ott dolgozó pedagógusok iránt. Nem érdemes a picik közötti konfliktusba beavatkozni és erőből "megoldani". Tessék elhinni, a tanítók, tanárok helyzete sem könnyű manapság! Hagyják csak nyugodtan, hogy a szakemberek végezzék a dolgukat és tanítsák, neveljék az apróságokat. A gyermeki erőszakot, agresszivitást – ha már sajnálatos módon megjelent – leginkább otthon lehet lecsillapítani, elcsendesíteni. Tehát tisztelettel kérem a kedves szülőket, igyekezzenek a gyerekek figyelmét felhívni arra, hogy az erőszak nem old meg semmit, ellenkezőleg: újabb és újabb erőszakot szül és jövátéhetetlen tragédiához is vezethet! Tűrheterlen, hogy tollal szúrják hátra egymást a gyerekek, mint ahogy az is, hogy a sportszarnok öltözőjének javíthatatlanná szétvert és még le sem festett új ajtáját máris berúgták-fejelték-szakították. Az szintén elfogadhatatlan, hogy a vélt sérelem miatt a szülő a pedagógusra támad az iskolában, akár csak verbálisan is! Az ilyen esetekben a jog minden eszközét fel fogjuk használni arra, hogy megvédjük a gyerekek békés többségének és nem utolsó sorban a pedagógusainknak testi (és lelki) épségét! A meghatározottabban fel fogunk lépni a rend megőrzésének érdekében. Az okozott kárt minden esetben meg fogjuk téríttetni és végső esetben nem riadunk vissza az iskolából való eltanácsolástól sem.

Mert a Szent László Király Általános Iskola a mi iskolánk, ahol semmi helye az erőszaknak.

(Megjelent a Somogyvári Hírmondóban, 2008. június)

*II. Somogyország
honpolgára*

Magyarországot építjük

NEM LEHET VISSZAÉLNI AZ EMBEREK BIZALMÁVAL

Össze kell hangolni azoknak a munkáját, akik a balatoni turizmus fejlesztésében érdekeltek. Ezek pedig az érintett vállalkozók, az önkormányzatok, s természetesen az állam sem vonulhat ki ebből, hiszen az mégsem járja, hogy az idegenforgalmi bevételek legnagyobb részét még mindig a Balaton termeli, de a visszajuttatott pénz mégis elenyészően kevés – jelentette ki lapunknak Móring József Attila, Somogyvár polgármestere, a választókerület fideszes országgyűlési képviselő-jelöltje. Hozzátette: Somogy megye 4. számú választókerülete több szempontból jellemző leképeződése az országos állapotoknak, hiszen bár a Balaton partján fekvő falvak, városok minden tekintetben előnyösebb helyzetben vannak, mint a délebbre fekvő települések, köztük is folyamatos a rivalizálás. Emellett a part menti és a távolabbi régió is szemben áll egymással.

– *Azzal, hogy vállalta az országgyűlési képviselő-jelöltséget hitet tett amellett, hogy egy Somogyvárnál lényegesen nagyobb közösség életét kívánja fejlődő pályára állítani. Milyen gondokkal küzd Somogy megye 4. számú választókerülete?*

– Ennek a választókerületnek a legnagyobb problémáját, és legnagyobb lehetőségét is egyben úgy hívják, hogy Balaton. Minden erényével, és minden gondjával együtt. Az itteni vállalkozások illetve a családok megélhetése jelentős részben a tóhoz kötődik, a turizmusra épül, még azokon a településeken is, amelyek nem közvetlenül a part mellett fekszenek. A térség fejlődésének kulcsa tehát a turizmus fejlesztésében van. Ennek egyik alapvető feltétele, hogy az úthálózat felújítása és fejlesztése megkezdődjön. Az, hogy épül az M7-es autópálya, az jó, hogy meny-

nyíért, az már kevésbé, ugyanis háromszor annyiba kerül, mint korábban. Ha azt akarjuk, hogy a majdan elkészült autópályán ne csak átrobogjon a nyugat-kelet irányú forgalom, hanem meg is álljanak a Balaton partján, akkor egyrészt magas színvonalú kulturális és szórakoztató programokról, szálláshelyekről kell gondoskodnunk, másrészt olyan utakra van szükség, amelyeken biztonságosan és kényelmesen el lehet jutni a partra és az éjszakai szálláshelyekre.

– *Milyen problémákkal küzdenek a parttól távolabb eső települések?*

– Óriási gondot jelent, hogy a választókerületben található falvak egy része zsáktelepülés, s ezt a jelleget az ott lakók érdekében mihamarabb fel kell számolni. A térség településeinek egy részében jelentős számú cigány származású ember él, őket sem hagyhatjuk magukra. Az elmúlt négy évben több alkalommal látogattak el ide a kormány egyes tagjai, tejjel-mézzel folyó kánaánt ígértek az itt élő, nehéz helyzetben nyomorgó romáknak, aztán letörölték a sarat a cipőjükről, hazamentek, és nem történt semmi. Az érintettek pedig az önkormányzaton kérték számon az ígéreteket. Nem lehet visszaélni az emberek bizalmával, mert egy idő után már azt sem hiszik el, ami valóban megvalósítható. Nem az a megoldás, hogy látványosan felszámolunk néhány telepet, szanaszét szórva a családokat a falvak különböző pontjaira, mert ezzel például szétrobbantanánk az évtizedek alatt kialakult közösségeket is. Sokkal célravezetőbb és ráadásul megvalósíthatóbb, ha ezekhez a telepekhez építünk utat, odavezetjük a vizet, a villanyt, javítjuk mag a tetőt, élhetőbbé tesszük a romák életét. A legfontosabb azonban, hogy már kisgyermekkorban kezdjük tanítani őket arra, hogyan kell civilizált ember módjára élni. Alkalmassá kell tenni az óvodákat, hogy azokat a gyerekeket, akiknél ez problémát jelent, akár naponta meg lehessen fürdetni, és át lehessen öltöztetni, mert csak így le-

het őket bevonni az általunk vallott közös értékrendbe, amit jelenleg nem csak hogy nem fogadnak el, de nem is ismernek. El kell oda jutnunk, hogy a gyerekek a szüleiknek mutassanak példát, mert ellenkező esetben soha nem fognak beintegrálódni a társadalomba.

– *Két ciklus óta vezeti a választókerületben található Somogyvár önkormányzatát. Második alkalommal már egészen meggyőző fölényrel utasította maga mögé Frank Sándort, a szocialisták polgármesterjelöltjét, ráadásul a képviselőtestület minden tagja Fidesz jelöltként nyert mandátumot. Minek köszönhető a megtisztelő bizalom?*

– Somogyvár egy 1800 lelket számláló kis falu, ahol mindenki ismer mindenkit. Magam itt nőttem föl, s leszámítva a gimnáziumi éveket, folyamatosan a településen élek. Részben ennek köszönhetően, részben pedig amiatt, mert 1994 és 1998 között már a helyi képviselőtestület tagja voltam, ismerték az elképzeléseimet, amelyeket a településen élők elfogadtak. Mi pedig, 1998-tól kezdve, miután elnyertem Somogyvár polgármesteri székét, elkezdtük a program megvalósítását, amelyet a lakók azzal háláltak meg, hogy 2002-ben újabb négy évre szavaztak nekem bizalmat, valamint szintén a polgárok jóvoltából egy teljes mértékben fideszes képviselőtestület folytathatta a megkezdett munkát.

– *Melyek a fejlődés látható jelei?*

– Kétségtelen tény, hogy az elmúlt nyolc évben nagyon sok minden változott Somogyváron. Megvalósítható dolgokat ígértünk, amelyeket véghez is vittünk. Befejeztük a sportcsarnok építését, szociális bérlakásokat építettünk, teljes a csatorna-hálózat, faluházata alakítottunk ki, a felújítottuk az utakat, járdákat, új épületbe költözött a hivatal, és a történelmi emlékhelyen Széchenyi-terv segítségével egy kilátót emeltünk. A siker titkát azonban nem csak ebben látom. Korábban, főként a rendszerváltás után Somogyvár egy nagyon veszedezős falu volt, a település évekre

két részre szakadt, a megosztottságnak pedig az itt lakók látták kárát. Úgy érzem, hogy az elmúlt nyolc év talán legnagyobb eredménye, hogy sikerült megszüntetni a megosztottságot, a közösségek újra elkezdtek működni: polgárőrség, ifjúsági és nyugdíjas klub alakult. Igyekszünk életben tartani a helyi sportegyesületet, nemrég új szakosztályok jöttek létre. A legfontosabb, hogy a falu közösségében mindenki megtalálja azokat a lehetőségeket, értékeket, amelyeket fontosnak tart.

– Hogyan lehet egyéni országgyűlési képviselőként alkalmazni a települési polgármesterként sikerre vitt politikát?

– Polgármesterségem elmúlt nyolc éve alatt azt tanultam meg, hogy reális célkitűzéseket kell megfogalmazni, de azokat teljesíteni kell. Az egyik legfontosabb feladatom lesz, hogy össze kell hangolni azoknak a munkáját, akik a balatoni turizmusban érdekeltek. Ezek pedig az érintett vállalkozók, az önkormányzatok, s természetesen az állam sem vonulhat ki ebből, hiszen az mégsem járja, hogy az idegenforgalmi bevételek legnagyobb részét még mindig a Balaton termeli, de a visszajuttatott pénz mégis elenyészően kevés. Másrészt meg kell találnunk azokat, akiknek úti célja, üdülőhelye lehet a Balaton, ezek pedig a magyar családok. Olyan szolgáltatásokat kell nyújtani, amelyek számukra vonzóak és egyben elérhetőek. A vitorlás turizmusban, horgász turizmusban óriási lehetőségek rejlenek és óriási tartalékok vannak még a gyógy- és kulturális turizmus területén is.

Számos szervezet dolgozik külön-külön, egymástól elszigetelten azon, hogy a Balaton ügyét előbbre vigye, ezeknek a munkáját a hatékonyság érdekében össze kell hangolni. Meg kell hosszabbítani a balatoni szezont, olyan programokat kell nyújtani, ami miatt érdemes kora tavasszal és késő ősszel is ide látogatni.

– Négy esztendővel ezelőtt ebben az egyéni választókerületben Herényi Károly a polgári oldal közös országgyűlési

képviselő-jelöltje győzött. Az MDF és a Fidesz ezúttal azonban külön-külön indít jelöltet. Mit kíván másként tenni, mint az elődje?

– Herényi Károlynak választania kellett az egyéni karrier és az egyéni képviselőség között. Azzal, hogy ő elvállalta az MDF frakció vezetését lényegében lemondott arról, hogy az itteni települések problémáit felkarolja és képviselje, egy választókerület gondjainak megoldása ugyanis egész embert kíván. Ráadásul sajnálatos módon szembefordult a választói akaratával is. Erőteljesebb lobbizásra lett volna szükség a szennyvízhálózat kiépítésének területén, illetve a zsáktelepülések egy részét is össze lehetett volna kötni szilárd útburkolattal. Azért lenne jó, ha a választópolgárok nekem szavoznának bizalmat, mert ahogy sikerült Somogyváron egy békétlenkedő faluból, élő, fejlődő és együttműködésre képes települést formálni, úgy ugyanezt képes lennék a választókerület szintjén is megoldani. Van egyfajta ellentét a parti és nem parti települések között, de komoly szembenállás, egészségtelen rivalizálás tapasztalható a parton lévő városok között is. Egységet pedig az tud teremteni, aki „kívülről” jön, de azért nem túl messziről...

(Megjelent a Magyar Nemzetben, 2006. március 29.;
az interjút készítette Borsodi Attila)

EGYÜTT – EGY ÜT?

Hónapokkal ezelőtt volt egy sajtótájékoztató, amelyet választókerületünk MSZP-s vezetője és jómagam közösen tartottunk (és amely miatt sokan rosszállásukat fejezték ki, mondván, értelmetlen). Úgy gondolom, mivel nem többről volt szó, mint hogy bizonyos témák – ilyenek például a nemzetstratégia vagy az oktatás kérdése – nem válhatnak pártpolitikai csatározások martalékává, ma is vállalható a kezdeményezés.

Néhány hete az egyik bulvárlap terjedelmes írása azonban elbizonytalanított. Mégis túl naiv voltam?

A képekkel illusztrált cikk hosszasan taglalja, hogy a „Fidesz Vargája” hogyan tette tönkre egy beruházás kapcsán Fonyód város gazdálkodását. (Azóta hasonló tartalmú interjút olvashattak az egyik hetilapban is.) Megtudhattuk: minden bajért – talán még a tavalyi alacsony vízállásért, a partfal megcsúszásáért, a sok vagy kevés esőért, mint ahogy az országban minden bajért – a „fideszvarga” és természetesen a gaz Fidesz a felelős.

Ez egyrészt nem igaz, másrészt hazugság.

Az említett úr 1992-től semmiféle kapcsolatban nem áll a Fidesszel, ezt a nyilatkozók egyébként éppen úgy tudják, mint a cikkek szerzői! De megszokhattuk, hogy a balliberálisok egyes képviselőit a tények a legkevésbé sem érdeklik. A cél kettős: el kell terelni a figyelmet a szocialisták talpát csiklandozó, sőt némelyeknek már a szája szélét nyaldosó Kulcsár-műbróker-ügy hullámairól, amely minden jegyzőkönyv-megsemmisítés és a nyomozás fékezésére tett egyéb lépés ellenére több szocialista politikust is maga alá temethet. Aztán tudjuk, a város anyagi helyzete nem túl rózsás, kell tehát egy(?) bűnbak, akivel „elvitethető a balhé”.

Úgy gondolom, Fonyód (és a többi) város fejlődése, fejlesztése is abba a kategóriába tartozik, amely összefogást

igényel(ne) azoktól a politikusoktól, akik tehetnek valamit az itt élőkért. Ezért beszélgettünk például Mézes Éva képviselő asszonnyal is nemrégiben arról, hogyan lehetne megakadályozni a fenyegető csődöt. Mert a baj nem kicsi. Engem elsősorban az érdekel, hogy Fonyód, a fonyódi part újra a Balaton egyik ékköve lehessen. Ezért szeretnék tenni és ezért érzem rossz lépésnek az ilyen írásokat, amelyek valótlan állításaikkal, sejtetéseikkel csak az indulatok felkorbácsolására jók. Vagy éppen ez a cél? A bizonyos stratégiai kérdésekben való együttműködés nem azt jelenti, hogy EGY ÜT, a másik meg magyarázkodjon, ha tud!

Ilyen interjúk segítségével lehet az ismertséget növelni, talán politikai tőke is kovácsolható belőlük. De attól a gondok nem oldódnak meg! Ráadásul aki sárral dobálózik, annak a keze piszkos marad...

Fonyód városa ennél többet érdemel!

(Megjelent a Fonyódi Fórumban, 2004. ősz)

EGY GONDOLAT A FÜGGETLENSÉGRŐL

Függetlenként a parlamenti képviselők sorába lépni nem kis teljesítmény, hiszen ha nem áll a jelölt mellett-mögött egy párt apparátusa, önkéntes csapata, pénze, a jelölt ki-látástalan küzdelmet kénytelen vívni a siker legcsekélyebb esélye nélkül.

Nincs is független képviselő jelenleg a magyar parlamentben!

Bár Gyenesei István, Somogy megye közgyűlésének jelenlegi elnöke, a Somogyért Egyesület vezetője magát függetlennek titulálja, azért tudjuk, ez az ő esetében sem igaz.

Szeretném mindjárt az elején leszögezni, hogy nem Elnök Úr személyét kívánom bírálni, csupán a jelenségre szeretném felhívni a figyelmet.

Először is: bár nevében egyesület, valójában a „Somogyért” egy párt. Mégpedig választási párt. Mert más egyéb tevékenységek mellett igenis jelöltjei választásokon vesznek részt, mégpedig azért, hogy döntési pozíciókba kerüljenek. Elnök Úr már évekkkel ezelőtt remek érzékkel ismertette fel, hogy az embereknek elégük van a veszekedős pártokból és azok „katonáiból”, a civilek népszerűbbek, mint a politikusok és az egyesületek vonzóbbak, mint a pártok.

Volt aztán a Somogyért „híd a pártok között” – valójában kötél-táncosként mindig a két nagy erőt egymás ellen kijátszó ravasz taktikus. Mára elképesztő hálózat alakult ki: a megye 250 településén közel háromezren bíznak biztos befutó helyben a megyei listán – annak ellenére, hogy ha MINDEN szavazatot a Somogyért söpörne be, akkor is csak negyven helyet tudnának megszerezni...

Tehát lehet ezt csőrni-csavarni, magyarázni, a tények akkor is tények maradnak. És természetesen a Somogyért egyesület színeiben parlamenti mandátumhoz jutni elisme-

résre méltó dolog, de ez azért mégsem jöhetett volna létre, ha az MSZP-s jelölt nem lép vissza...

De nézzük Elnök úr parlamenti munkáját, tetten érhető-e benne a függetlenség?

2006. május 30-án A központi államigazgatási szervek, a kormány tagjai és az államtitkárok jogállásáról szóló törvény általános vitájában – amelyet elképesztő módon a tárgyalás előtt mindössze néhány órával (!) terjesztettek be – „függetlenként” azonnal a kormánypárti képviselők segítségére sietett felszólalásával majd aztán a szavazatával is: „A magam részéről mint független képviselő támogatom az előterjesztést.” (*Taps az MSZP padsoraiból.*)

Ugyanez történt a kormányprogram elfogadásakor is: „Ezért számomra nincs nemesebb feladat, mint a nemzeti progresszió és a nemzeti sokaság egymásra találásában eredményesen közreműködni.” (*Taps a kormánypárti padsorokban.*)

És mit is hozott nekünk – somogyiaknak is ám! – ez a kormányprogram? Gyógyszer-, gázár- és adóemelést, a pedagógusoknak kötelező óraszámemelést és fizetés-csökkenést, elbocsátásokat, a vállalkozóknak magasabb terheket, akkora Gyurcsány-csomagot, hogy belerokkannunk!

Sorolhatnék számos olyan esetet, amikor a kormánypárti képviselők szavazataikkal törvényjavaslatok tárgyalását akadályozták meg – Elnök úr ekkor sem híd, hanem gát volt: szavazatával minden esetben a kormányoldalt segítette.

Szomorú, de úgy tűnik, a Somogyért Egyesület a Magyar Szocialista Párt csatlósaként tevékenykedik a parlamentben.

Hogy miért, azt nem tudom.

De az, hogy Elnök úr neve Schmitt Pálnak, a Magyar Olimpiai Bizottság – pozíciójában egyébként megerősített

– elnökének megpuccsolói között, és bizonyos szocialista körök szerint lehetséges utódként is szerepelt, felettébb érdekes.

Egy biztos: ez már nem SOMOGY-ért....

(Megjelent a Fonyódi Fórumban, 2006. nyár)

ÖSSZETARTOZUNK, MINDANNYIAN

Tisztelt Ünneplők!

Augusztus 20-a az Alkotmány ünnepe – tanították nem is olyan régen, évtizedeken át nekünk az iskolában. Esetleg – nagy kegyesen – hozzá lehetett tenni, hogy az „új kenyér ünnepe”.

De mi is a valóság?

Bár 1951-től ünnepeltették velünk a '49-es Alkotmányt, amely a szocializmus győzelmét hirdette, a magyar államiságról történő megemlékezés ennél sokkal régibb. Évszázadokkal korábbra nyúlik vissza még az „új kenyér” ünnepénél is, amely a XIX. század második felének találmánya, és eredetileg nem szólt másról, mint hogy a földesurak ünnepeljenek együtt a cselédekkel a jobb kapcsolat és az elégedettség lecsillapítása érdekében.

De a mai nap fényét ezer esztendővel ezelőtt alapozta meg István király, akit 1038. Nagyboldogasszony napján bekövetkezett halála után 1083. augusztus 20-án avattak szentté az egyetlen hozzá fogható magyar uralkodó, Szent László kezdeményezésére.

Ez az az esemény, és Szent István az a történelmi személyiség, akire, amire ma emlékezünk. Hiába volt minden átpolitizálási kísérlet, mi pontosan tudjuk, mi a mai nap igazi üzenete.

Szent István keresztény és magyar Magyarországot vitt Európába. Abba az Európába, amelynek akkor erős, elismert és független állama voltunk. Koppánnal vívott küzdelme is két magyar hazafi, ráadásul két rokon harca volt, amelyben egy kérdés azonban nem merült fel: akarunk-e magyarok maradni. Mert mindketten azok akartak maradni. Egyiküknek sem volt szándéka beolvasztani a nemzetet sem a keleti, sem a nyugati államok arcnélküli közösségébe.

István egy olyan keresztény Magyarország alapjait rakta le, amelyre méltán lehetünk büszkék, és amely alapok nélkül ma nem hívnák ezt a talpalatnyi földet Magyarországnak.

De mintha lennének köztünk, akik ezt nem akarják tudomásul venni. Akiknek nem érték a magyar nyelv, a magyar kultúra, a magyar nemzet. Az egyesült Európa világpolgárai ők, akiknek csak egy Istenük van: a pénz. De mintha vakok lennének és a hallásukkal is baj van: Európa identitásukra, nemzeti önérzetükre igenis büszke államokból áll, amely országok megvetik a hajlongó, fejüket felemelni nem képes népeket.

Ráadásul nem is azért kellene magyarságunkra büszkének lennünk, mert ez vagy az a nálunk nagyobb európai nemzet ezt várja el tőlünk. Hanem azért, mert ez a megmaradásunk záloga. Csak akkor marad fenn a magyar nemzet - és akkor teszünk eleget őseink, köztük Szent István király elvárásainak - ha akik vagyunk, mintegy 15 millióan, összekapaszkodunk és együtt kérjük: „Isten, áldd meg a magyart!”

István az országot a Szűzanya oltalmába ajánlotta. És hiába mondta valaki nemrég, hogy „kiestünk Szűz Mária kötényéből”, azt tudom mondani: tévedsz, barátom.

Mert volt egy magyar uralkodó, aki a krisztusi értékek nyomán szervezte meg országát. És támadhatott ránk a Gonosz tatár, török vagy orosz képében, kaszabolhatták a katonáinkat és szakíthatták el a nemzet testének nagy részét új határokat húzva, megmaradtunk. Még megmaradtunk.

De tudjuk, a Gonosz nem adja fel. Soha nem adja fel. Új alakba öltözik, és úgy próbál legyőzni minket. Békétlenséget, megosztottságot szít, magyart uszít magyar ellen. Hogy magunkat pusztítsuk el.

Ezért kell, hogy a fülünkbe csengjenek Szent István intelmei: „Légy türelmes mindenkhez, nemcsak a hatalma-

sokhoz, hanem azokhoz, akik nem férnek a hatalomhoz. Azután légy erős, nehogy a szerencse túlságosan felveszen, vagy a balsors letaszítson. Légy alázatos is, hogy Isten felmagasztaljon most és a jövőben. Légy majd mértékletes, hogy mértéken túl senkit se büntess vagy kárhoztass. Légy szelíd, hogy sohase harcolj az igazság ellen. Légy becsületes, hogy szándékosan soha senkit gyalázzal ne illess. Légy szemérmes, hogy elkerüld a bujaság minden bűzét, valamint a halál ösztönzőjét.”

István nemcsak intelmeivel mutat számunkra utat a mai napig, de legismertebb ereklyénk, az Ő jobb keze, mint egy felkiáltójel int nekünk és a jövő generációknak is. Ez az út pedig a keresztény magyar államiság útja. Ha meg akarunk maradni, erről nem térhetünk le, bármennyire is csábítsanak bennünket különböző szirénhangok.

Mert tagjai vagyunk az európai közösségnek, de soha nem szabad elfelejtenünk, hogy magyarként vagyunk európaiak. Egy múltjára, teljesítményére büszke nép. Amelynek nemcsak az ilyen ünnepeken, hanem mindig fel kell emelnie a fejét. Amelynek ki kell állnia és harcolnia kell a nemzet minden tagjáért, éljen akár a határon innen, akár a határon túl.

Mert mi, magyarok, akik ezer éve élünk itt a Kárpát-medencében, mindannyian összetartozunk.

(Elhangzott Balatonlellén, 2006. augusztus 20.)

A választókerületi aktivisták áldozatkész csapata

EGYSZER MÉGIS GYŐZ AZ IGAZSÁG

Tisztelt Ünneplők! Kedves Egybegyűltek!
1956 karácsonyán az egész világ Magyarország nevétől
volt hangos. Október 23-a felrázta az egész világot, amely
a szimpátián túl alapvető értékkel szembesült. Márai Sán-
dor ezen a bizonyos karácsonyon, a Mennyből az angyal
című versében így ír:

*„És kérdik, egyre többen kérdik,
Hebegve, mert végképp nem értik
– Ők, akik örökségbe kapták –:
Ilyen nagy dolog a szabadság?”*

Hogy is van ez?

Mert én az elején már az elnevezést sem értettem.

Azt, hogy ellenforradalom.

Mert ha a forradalom a fennálló hatalom megdöntésére
szerveződött nyílt, fegyveres ellenállás, akkor az ellenfor-
radalom ugye ennek a leverése, megakadályozása. Akkor
most: hogy is van ez?

Először csak hallgattak és hallgattattak.

Mert azt gondolták, amiről nem beszélünk, az nincs is. Az-
tán azt tanították évtizedekig, hogy „ellenforradalom robbant
ki október 23-án és a budapesti csőcseléket támogatták a fa-
lusi kulákok is”. De aztán „ők helyreállították a rendet”. Vagyis
a zsarnokságot jelképező és napokkal korábban aláhullott vö-
rös csillagok rövidesen visszaröppentek a helyükre. A faluk-
ban újraindult az erőszakos tsz szervezés, a rádióban és az új-
ságokban a hazugságáradat. A felkelő hősokeket köztörvényes
bűnözőként emlegették és kíméletlenül leszámoltak velük.

A hatalom mindent megtett azért, hogy október 23-át és
a szabadságot az emberek elfeledjék. Az elvesztett szabadsá-

gért cserébe jóléti intézkedések sorozata indult, s míg a szocialista tábor többi államában olykor fűtésre meg világításra sem tellett, nálunk volt trapper farmer, hétvégi telek meg maszek világ. A hatalom – Faludy György szavai-
val – „kolbászra cserélte a kötelet”.

A '80-as évek végén aztán – amikor már az egész szocialista világrend alapjaiban recsegett-ropogott – egyiküknek megszólalt a lelkiismerete és megelégtelve a hazugságok özönét, kimondta, hogy 1956 népfelkelés volt. Sőt, forradalom.

Akkor most: hogy is van ez?

1956. októberében az évek óta fokozódó társadalmi elégedetlenség jutott el a forrpontjához. A népnek elege lett azokból, akik a második világháború zűrzavarában a nyilas egyenruhát – az idők szavát meghallva, ha úgy tetszik, a haladó reformok szellemében – sebtében pufajkára cserélték, akik már a '47-es választáson is nyílt, szervezett csalást hajtottak végre.

A népnek elege lett az emberek akaratát, vágyait, véleményét semmibe vevő, a hatalomhoz minden áron ragaszkodó kommunistákból.

Amikor október 23-án az egyetemisták Pesten az utcára vonultak nagyon gyorsan kiderült, hogy a rendszer, amelyet a hazugság és az erőszak drótozott össze, a szabadság és a bátorság előtt kártyavárként omlik össze. Egy szempillantás alatt kiderült, mit is akar valójában a magyar nemzet. Lapok alakultak, civil szervezetek nőttek ki a földből és pártok is újrakezdhették demokratikus működésüket ott, ahol a kommunista diktatúra hagyatta abba velük.

Aztán november 4-én, a Kádár János hívó szavára hazánkba beözönlő szovjet tankok és katonák vérbe borították az országot, és eltáposták a világ legnagyobb forradalmát. Százvezrek menekültek nyugatra, tízezreket állítottak bíróság elé és ítélték halálra vagy súlyos börtönbüntetésre.

Köztük a somogyvári forradalmárokat is: Gábrriel Józsefet, Nyers Pált, Julin Lászlót, Dimitrov Tamást, Gábrriel Antalt és Szabó Mihályt.

Amikor fejet hajtunk a forradalom hősei előtt, joggal tehetjük fel a kérdést: hogy is van ez?

Hiszek abban, hogy mindennek megvan a maga üzenete. '56 eseményeinek is. Ma '56 arra figyelmeztet, hogy az igazságért és a szabadságért vívott harcokban nem lehet elbukni. Ha harminc vagy negyven vagy akárhány év múlva is, de végső soron az igazak győznek. Ahogy a szeretet a gyűlöletet, úgy szúrja át az igazság a hazugság falát, a jó legyőzi a rosszat.

Azok között, akik ma együtt ünneplésre szólítanak fel, ott vannak a véres ítétekhez asszisztálók, egykori ÁVH-sok és leszármazottjaik. Akik – miután felakasztották és jeltelen sírban elföldelték – ma már büszkék Nagy Imrére és baloldali forradalomnak titulálják '56-ot. Ők a „reformszocialisták”, akik már '89-ben is egymást félrelökve nyomultak, hogy csodatévő talizmánként megérinthessék a mártír miniszterelnök koporsóját. Azok, akik korábban azt is letagadták, hogy élt, még a történelemkönyveket is meghamisították, hogy a következő nemzedékek ne is halljanak róla. És félték. Félték, mert tudták: hogy az ő idejük lejárt.

Van is okuk a félelemre.

Mert jól látjuk: ahogy '56 novemberében a szovjet hadsereg, úgy ma a kormányzati köldökzsinóron függő szolgamedia közreműködésével biztosított hazugsághenger biztosítja a hatalmat – ugyanazoknak!

Ugyanazok, akik egykor a szovjet „nagy testvérnek”, ma pedig a globális nagytökének szolgáltatják ki a magyar nemzetet. Akik akkor a fegyvertelen tömegbe lövettek, ma pedig megfelelő felszerelés nélküli rendőröket állítanak szembe a felbőszített tömeggel, hogy aztán brutális fellépésre sarkalhassák őket teljesen ártatlan fiatalokkal szem-

ben. És ugyanúgy verik, megalázzák a bebörtönzötteket, mint akkor!

Akik korábban a szocializmus leghűségesebb kiszolgálóiként kétes módon váltak milliárdossá ma pedig a demokrácia egyetlen letéteményesének nevezik magukat és aki nem ért egyet velük, azt radikálisnak, szélsőségesnek bélyegzik és követelik, hogy vonuljon ki a közéletből.

Akik immáron sokadszor teszik tönkre, juttatják a tönk szélére szeretett hazánkat. Akik az elmúlt évtizedekben a szocializmus világméretű győzelméig kértek „néhány év” türelmet, lemondást, nélkülözést, most pedig a globalizmus oltárán feláldozva az országot a saját dilettantizmusukat elleplezendő beszélnek „két szűk esztendőről”. Megint, sokadszor velünk megfizettetve gyalázatos teljesítményük árát.

Van okotok a félelemre.

De ne csak tőlünk tartsatok.

(Elhangzott Somogyváron, 2006. október 23.)

Ünnepelünk

HOL VAGY, '56 CSILLAGA?

Tisztelt Ünneplők!

Az ünnepek azért vannak, hogy megszakítva a dolgos hétköznapi szürke egyhangúságát, emlékezzünk a hős elődökre, fejet hajtsunk önfeláldozásuk előtt, cselekedeteiket felidézve feltöltődjünk, erőt merítsünk.

A nemzeti ünnep szónokának illik ilyenkor emelkedett gondolatokkal hozzájárulni az ünnepség fényéhez.

De ma, fél évszázaddal az '56-os forradalom kitörése után emelkedettség helyett kétely, felháborodás és szorongás munkál az emberben.

Mert azt látjuk, hogy mintha megállt volna körülöttünk az idő.

Az akkori követelések majd' mindegyike időszerű ma is.

A „hivatalos” ünneplés az emberektől elzárva történik.

Ötven éve a párt lövetett a tüntetők közé és egy esztendeje is az ő utódaik és örököseik ontották a vért a pesti utcán.

A legnagyobb koszorúkat azok rakják az áldozatok sírjaira, akik akkor a szovjet tankok dübörgésével, most pedig hazugsággal szereztek meg a hatalmat.

A mai nap hangulatához ezért nem illik a pátosz.

Hanem kérdőjelek fogalmazódnak meg az emberben.

Vajon ezt akarták '56 hősei? Ide akarták juttatni az országot?

Nem.

De ez nem az ő hibájuk.

Nem a hősöké, akik áldozatok is voltak egyben.

Ezért gyűjtsuk meg magunkban mindannyian az emlékezés mécsesének lángját.

És kérjük, Istent, adjon örök nyugalmat a hős áldozatoknak – mert csak Ő adhat – megbocsátást a bűnösöknek nekünk pedig hitet és erőt ahhoz, hogy – ha már „nem tettünk forradalmat csinálni” – békés és demokratikus

eszközökkel is kivívhatjuk a szabadságot és visszatálalhasunk a magyarság megmaradáshoz és felemelkedéséhez vezető útra.

(Elhangzott Balatonlellén, 2007. október 23.)

IGEN!

Március 9-én – a kormánypártok és az OVB minden ármánykodása ellenére – népszavazás lesz a vizitdíj és a kórházi napidíj megszüntetéséről valamint a tandíj eltörléséről.

Vannak, akik csak legyintenek: ettől ugyan nem változik semmi, különben is mér' nem verjük inkább pofán őket? Aztán meg élnek olyanok is köztünk, akik azt mondják: jó az nekünk ha fizetjük ezeket a pénzeket és egyáltalán nem baj, hogy egyébként ezeket a szolgáltatásokat más formában egyszer már megváltottuk...

Miért kell mégis nekik is velünk együtt részt venniük a voksoláson?

A népszavazás tétje sokkal több, mint e három, az emberek megnyomorítását eredményező sarc eltörlése, üzenete jóval távolabb mutat, mint az embereknek nem tetsző intézkedések megváltoztatása (amely azért önmagában sem elhanyagolható).

Igazuk van azoknak, akik azt mondják, hogy a jelenlegi kormány minden egyes nappal, amit az ország „irányításával” tölt, szinte jóvátehetetlen károkat okoz. A hazugságok özönére azonban csattanósabb válasz adható az érvényes és eredményes népszavazással a szoci képviselők arcán (vagy máshol) elhelyezett kritikánál! Mert ha elegendően igent, az azt is jelenti, hogy mindent azért mégsem lehet ezzel a néppel lenyeletni, és nem lehet buta birkának nézni a népet! meg aztán az erőszak nem a mi műfajunk, hiába akarják ránk sütni.

Nem elég, hogy homlokegyenest mást csinálnak, mint amire felhatalmazást kaptak, lassan már az utolsó értékeink is eladók. Az oktatás, az egészség, az élet... Vagyis ha pénzed van, tanulhatsz, gyógyulhatsz, ha meg nincs, jogod van jobblétre szenderülni... (Elismerem, ezt elfogadtatni jóval könnyebb a jelenleg erőltetett integrált semmilyen

követelményt meg nem fogalmazó eszköztelen, kaotikus, lezüllött iskolákból kiszédelgő nemzedékkel)

Nem igaz, hogy a doktorok meg az egyetemek nehéz helyzetbe kerülnek, ha nem fizetjük majd ezeket a pénze- ket! Ez az állítás nem több, mint a 23 millió románnal va- ló riogatás volt pár éve. Az akkori szűgyen pírja itt ég még az arcunkon és talán soha el nem tűnik...

Mert amit a kormány fontosnak tart, arra igenis van pénz! Milliárdokat szórnak ki mostanában haszontalan és értelmetlen tanulmányokra, soha fel nem épülő kormány- zati negyed terveire, luxusautókra meg bútorra. Miért nem az oktatásra és az egészségügyre költötték el ezeket az adóforintokat? Azért, mert ezekben ebben a formában nem volt üzlet. A mindenható biznisz és profit érdekében törté- nik minden, ráadásul egy radikális antikommunizmusával népszerűséget szerző, de azóta az utódpárttal együtt kor- mányzó pártocska ötletei alapján...

A jelenlegi miniszterelnök tudunkra adta, hogy neki az a küldetése, hogy boldogít minket, ha bele döglünk is! (Érezzük: az ország a szakadék szélén áll. Mit hirdet a nagy reformer: „Lépj egyet előre” programot. Bravó!). Bár ő már állítólag látja fényt az alagút végén, mi viszont tud- juk: az nem az alagút vége, hanem szembe robog a vonat!

Most megállj-t parancsolhatunk az ámokfutásnak.

Adjuk vissza magunknak és egymásnak is a hitet és a reményt!

A népszavazás eredménye kötelező lesz a kormány szá- mára. Hatására jobb belátásra térhetnek azok a képviselők is, akik az önös, ki tudja, kiket szolgáló pártérdek fölé lesznek képesek helyezni az emberek érdekeit.

A sorsunk a magunk kezében van. Aki március 9-én ott- hon marad, utána már hiába zsörtölődik, hogy rosszul men- nek a dolgok, hogy így meg úgy kéne. Most kell mozdulni!

Menjünk el hát mindannyian és mondjunk háromszor igent! Sokat spórolhatunk vele!

Hogy utána mi lesz, majd meglátjuk.
Igen, még az is lehet.

(Megjelent a Fonyódi Fórumban, 2008. február)

TISZTELGÉS A LOVAGKIRÁLY EMLÉKE ELŐTT

Tisztelt Vendégeink!

Tegnap este a Széchenyi Imre tér avatásán Somogy megye Közgyűlésének elnöke, Gelencsér Attila többek közt azt mondta, hogy a somogyváriak büszkék a gyökereikre.

Azt gondolom, talán soha nem volt olyan fontos az alapok, az igazodási pontok keresése, mint manapság, ebben az elembertelenedett, globalizálódott, értékek nélküli világban.

Nekünk somogyváriaknak, somogyiaknak, magyaroknak ilyen viszonyítási pont, vagy ha úgy tetszik, sziklaszilárd alap Szent László király keresztény magyarsága. Az ő hite és az ő szigorú törvényei.

Azon a helyen gyűltünk most össze, ahol testét 1095-ben eltemették. De nem siránkozni, keseregni, a múltba révedezni vagyunk együtt, hanem a Teremtő segítségét kérve erőt meríteni, hitünkben megerősödni. A hétköznapiokhoz, kinek-kinek a munkájához. Magyarország építéséhez. A megmaradáshoz.

Egy kicsi falu nagy ünnepe a mai nap. Mindannyiunké, akik most összejöttünk.

Tisztelgés a Lovagkirály emléke előtt és a remény kifejeződése, hogy a keresztény értékekre támaszkodva visszatér nemzetünk a helyes útra. Mert tudjuk: kereszténység nélkül nincs Magyarország – de nincs fejlett Európa sem.

Köszönöm, hogy velünk együtt ünnepelnek, és kérem mindannyiunkra a Teremtő Jóisten áldását.

(Elhangzott Somogyváron, 2008. június 27.)

AZ IGAZI BALATONŐSZÖD

– SZOBORAVATÓ BESZÉD

Tisztelt Polgármester Úr, Képviselők, Vendégek, kedves Őszödiek!

A szobrok nem a mának születnek.

A szobrok a ma üzenetei a jövő számára.

A jelen emberének élete, érzése, fájdalma vagy öröme egy tárgyba faragva azoknak, akik majd utánunk jönnek. És ha ez az alkotás valamilyen régi témát dolgoz fel, jelelni meg, akkor egybeforr a múlt a jelenen át a jövővel.

A szobrász tehetségével különlegesen szép ajándékot kap a Teremtőtől: a kőbe/fába vésheti a lelkének rezdüléseit. Hiszen kezét, a vésőjét nemcsak az izmai, hanem a szíve is irányítja. Minden egyes alkotásban így benne van az élete. És bár a véső nyomán, ahogy előre halad a munka, hullik a forgács és látszatra kisebb, kevesebb lesz az anyag, mégis egészen más, szinte csoda történik: az anyag életre kel és több lesz, más lesz, mint annak előtte.

Minél több próba elé állította az alkotót az élet, mennél súlyosabb az ő keresztje, annál kifinomultabb alkotás születik.

Czigány Lajosról tudjuk, hogy igencsak megpróbálta már az élet. Sokoldalú művész és sokoldalú mester, a szó igazi és legnemesebb értelmében. Ezermasterségét a falu lakói is megtapasztalhatták, hiszen sokszor és szívesen segít azoknak, akik hozzá fordulnak. A fafaragás fortélyaira magától jött rá. De nemcsak munkájáért, hanem emberségért is becsülik errefelé.

Balatonőszödre turulszobrot készített.

Érdekes, hogy ezen a hétvégén számomra immár harmadszor kerülnek szóba a gyökerek. A somogyvári Szechenyi Imre tér avatásán, a Szent László királyról szóló megemlékezésen és most itt Őszödön.

Véletlen lehet ez csupán?

Nem.

Mert talán soha nem volt olyan fontos a gyökereink, az igazodási pontjaink keresése, mint most, ebben az elembertelenedett, globalizálódott, hazug világban.

Ha fontosnak tarjuk Magyarország felemelkedését - vagy egyáltalán a magyarság megmaradását - akkor meg kell keresnünk azt a sziklát, amelyre bátran építhetjük fel a jövőnk házát és hiába jön a szélvész, és hiába a hömpölygő áradat, az szilárdan áll az idők végezetéig.

Hiszem és vallom, hogy ez a szilárd alap a magyarság évezredes története. Tudjuk jól, hogy hány és hány erős - létszámában és haderejében is - nép tűnt el Európa térképéről. Ma már nincs avar ország vagy besenyő ország de még van Magyarország, mert eddig mindig vissza tudtunk nyúlni a gyökereinkhez, ahonnan újra és újra felépítettük a hazát és megmentettük a nemzetet.

Higgyék el nekem, ez nem nacionalizmus! De vallom, hogy a magyarság megmaradása nélkül a világ lenne pótolhatatlanul szegényebb. Hogy mást ne mondjak, mi adtuk az emberiségnek arányunkhoz mérten a legtöbb Nobel-díjast.

A Turul a szabad magyarság szimbóluma. Ez itt Balatonőszödön kiegészül azzal az érzéssel, hogy itt nyílt-szívű, egymást szerető emberek élnek, becsülik és tisztelik a jóakarató embereket. Ezért zárták szívükbe az alkotót is.

Kívánom mindannyiuknak, akik e szobor előtt elmennek, arra rápillantva erősödjenek meg magyarságukban, hitükben és a szeretetben.

Ehhez adja áldását a Mindenható Teremtő!

Köszönöm a figyelmüket.

(Elhangzott Balatonőszödön, 2008. június 28.)

Örökre emlékezetes marad a fonyódi kampányzáró

III. Az Országgyűlésben

A KISEBBSÉGI SZÓSZÓLÓ 2002. ÉVI MUNKÁJÁRÓL

2003. június 4.

Expozé a bizottság nevében

MÓRING JÓZSEF ATTILA, az emberi jogi, kisebbségi és vallásügyi bizottság előadója, a napirendi pont előadója: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlési Biztos Úr! Tisztelt Országgyűlés! Az emberi jogi, kisebbségi és vallásügyi bizottság 2003. május 6-ai, az országos kisebbségi önkormányzatok elnökeinek részvételével kibővített ülésén megtárgyalta a nemzeti és etnikai kisebbségi jogok országgyűlési biztosának 2002. évi tevékenységéről szóló beszámolóját.

A bizottság egyhangúlag állapította meg, hogy a beszámoló megfelel az alkotmány 32/B. §-ának (6) bekezdésében, valamint az állampolgári jogok országgyűlési biztosáról szóló 1993. évi LIX. törvény 27. §-ának (1) bekezdésében meghatározott kötelezettségeinek. A bizottság örömmel vette tudomásul, hogy a beszámoló ebben az évben is elkészült a törvényben meghatározott időre. A beszámoló a korábbi évekhez hasonló színvonalon, terjedelemben és szerkezetben számol be a kisebbségi biztos tárgyévi tevékenységéről, kihasználva a jogfolytonosságból származó előnyt, hogy ugyanaz a személy tölti be a tisztséget.

A beszámoló jól nyomon követhető, a megszokott módon jól megszerkesztett, számos jól hasznosítható információt tartalmaz. A beszámoló érinti, illetve feldolgozza a kisebbségi ügyek szinte teljességét. Foglalkozik az évek óta visszatérő, folyamatosan meglevő hiányosságokkal, illetve reagál az újonnan felmerült gondokra is. A beszámoló kézikönyvként áll rendelkezésre minden érintett számára, hi-

szen megtalálhatók benne a kisebbségi jogok biztosának ajánlásai, szakmai álláspontjai, véleményei egyaránt.

Tisztelt Ház! A beszámoló részletesen foglalkozik a kisebbségi jogok időszerű kérdéseivel, megállapítja, hogy elemi erejűvé vált az igény a kisebbségi választójog alapvető reformja iránt, hangsúlyozva, hogy az tovább már nem halasztható - ahogy ez itt ma délután már szóban is megerősítést nyert. Foglalkozik a kisebbségek önazonosságához, önkormányzathoz való jogával, természetesen kiemelt figyelmet fordít a 2002-es kisebbségi önkormányzati választások értékelésére, a választás kezdeményezésétől és kitűzésétől a jelöltállítás folyamatán, a kisebbségi önkormányzati kampányon, a szavazáson és a választási eredményen át a jogorvoslati eljárásig, illetve az alakuló ülésig.

Kitér a beszámoló a kisebbségek részvételére a helyi önkormányzati választásokon. Konkrét esetek kapcsán szembesülhetünk a választást kísérő jogsértő cselekményekkel. Ugyancsak konkrét ügyeken keresztül világít rá az országgyűlési biztos úr a szociális biztonsághoz való jog hatályosulásának problémáira, a szociális segélyezéssel kapcsolatos gondokra, a munkalehetőség megteremtésére mint a szociális gondoskodás egyik legfontosabb elemére, és a lakással, lakhatással kapcsolatos problémákra. Megállapítja, hogy a vonatkozó törvények alapján megalkották ugyan a települési önkormányzatok a kötelezően ellátandó feladataik közé tartozó szociális alapellátást szabályozó rendeleteiket, de a lakosságot leginkább érintő, a megélhetési gondokat csökkentő átmeneti segélyezés továbbra is az önkormányzati költségvetés kizárólagos hatáskörébe tartozik. Ugyanez tapasztalható a lakásfenntartási támogatással, az építkezni, felújítani szándékozóknek juttatott kamatmentes kölcsönökkel is.

Tisztelt Képviselőtársaim! Összegezve azt tudom mondani, hogy bizottságunk a nemzeti és etnikai kisebbségi jogok országgyűlési biztosának munkáját és a 2002. évi be-

számolót eredményesnek, magas színvonalúnak ítéli meg. Mindezek alapján a bizottság egyhangúlag javasolja az Országgyűlésnek, hogy az országgyűlési határozatot és ezáltal a beszámolót fogadja el.

Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps.)*

MEGSZÜNŐ KISISKOLÁK – HALÁLRA ÍTÉLT FALVAK?

2004. december 6.

Interpelláció

MÓRING JÓZSEF ATTILA (Fidesz): Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Miniszter Asszony! A magyar önkormányzatok az elmúlt 14 év legsúlyosabb válságát élik át 2002 óta. A szocialista-szabad demokrata kormány intézkedései minden települést hátrányosan érintenek, de egyértelmű, hogy legrosszabbul a kistelepüléseken élő emberek járnak 2005-ben is. Sajnos, úgy tűnik, a szocialisták szerint életképtelen települések a kormány igazságos és bátor tevékenysége következtében immár két és fél év óta a fennmaradásukért küzdenek.

A Gyurcsány-kormány 2005-ös költségvetése az igazságosság jegyében mintegy 1400 iskolát és óvodát veszélyeztet. A támogatási hiánnyal működő iskolák általában 5-20 millió forintos hiánnyal küzdenek. Ezeket a falvakat érinti a leghátrányosabban a drasztikus gáz- és villanyáremelés, őket sújtja leginkább a közalkalmazotti bérek központi forrásainak hiánya. Ezeknek a településeknek már a 200-300 ezres gázszámla is gondot jelent. A központi források megszüntetésével, az iskolák bezárásával, a kisposták leradírozásával, a vasúti szárnyvonalak megszüntetésével a kistelepülések tényleg életképtelenné válnak.

A falusi kisiskolák életben maradása érdekében aláírásgyűjtés kezdődött Baranya megyében. Az érintett pedagógusok, szülők szerint a Gyurcsány-kormány 2005-ös költségvetése ellehetetleníti a kistelepülések iskoláit. A petíciót egy mohácsi általános iskola tanárai fogalmazták meg, s azt a következő hetekben eljuttatják az ország összes kisiskolájába és az intézményeket fenntartó önkormányzatok-

hoz. A petíció arra hívja fel a figyelmet, hogy a 2005-ös költségvetés pusztán pénzügyi, üzleti szempontok alapján ellehetetleníti a kistelepülések iskoláit, mivel csökkentett támogatást kapnak azok az intézmények, amelyekben a gyermeklétszám alacsony. Ezért a jövő évi költségvetés átgondolását sürgetik a petíció megfogalmazói, s elvárják azt is, hogy a hátrányos helyzetben lévő kistelepülések felzárkózását a kormány többléttámogatással segítse. A Gyurcsány-kormány „bátor és lendületes” intézkedései elsősorban tehát a falvakban élő emberek életét nehezítik meg. Ez a valóság 2004 végén a vidék Magyarországon.

Kérdezem tehát a tisztelt miniszter asszonyt: mit szól a kistelepülési iskolák által kezdeményezett petícióhoz? Egyetért-e azzal, hogy a kisiskolák megszűnése a falvak elnéptelenedéséhez, halálához vezet? A szocialista kormány miért mond le a falvakban élő emberekről, intézkedéseivel miért törekszik azok teljes ellehetetlenítésére? Ön mit gondol a falvakban élő emberekről? Milyen véleménnyel van a kistelepülésekről? A kormány milyen érdekek alapján fordul szembe a vidék Magyarországgal, a kistelepüléseken élő emberek ezreivel?

Várom megtisztelő válaszát. *(Taps a Fidesz soraiban.)*

A válasz:

DR. LAMPERTH MÓNICA belügyminiszter: Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Képviselő Úr! Nem igaz az, hogy az önkormányzatok a legmélyebb válságukat élnék, mint ahogyan az sem igaz, hogy ez a kormány a kistelepülések ellehetetlenítését érné el, vagy ez lenne az intézkedései következménye. Szó nincs erről.

A kormány felelősséggel gondolkodik a kistelepüléseken élő és a falvakban élő emberekről. Pontosan ezért indítottuk el azt a programot, amely a kistérségben a közös feladatellátással ösztönzi az önkormányzatokat, az iskolá-

kat arra, hogy közösen próbálják meg a feladatukat ellátni, pontosan a gyerekek érdekében, mert, képviselő úr, ön mint Somogy megyei kistélepülésen – vagy nem annyira kistélepülésen – élő ember bizonyára tudja, hogy a falvakban sajnos fogy a gyereklétszám, egyre kevesebb kisgyerekeknek kell jó színvonalú közoktatási szolgáltatást, iskolát nyújtani. Ez a kistérségi programunk lényege. Én azt gondolom, hogy a felelős kormányzáshoz az tartozik hozzá leginkább, hogy felelősséggel gondolkodunk arról, hogy hogyan lehet ezeken a kistélepülésen élő gyerekek számára is jó színvonalú közoktatási szolgáltatást nyújtani, jó iskolát biztosítani.

Ezért én két, Somogy megyei konkrét példát fogok önnek bemutatni, ezen keresztül is alátámasztva az előbb elmondottak igazát. A barcsi kistérségben 26 település van. Az idei évben a kistérség oktatási feladatellátására a rendes normatív finanszírozás felett a barcsi kistérség 47 millió forint támogatást kapott. Ebből valósítják meg az alapfokú intézmények közös fenntartását, az iskolai feladatok közös ellátását, a pedagógiai szakszolgálat közös ellátását, így fejlesztő felkészítést, nevelési tanácsadást, logopédiai ellátást, gyógytestnevelést, tehát olyan szolgáltatást is kapnak ezek a kisgyerekek, amit korábban nem kaptak.

Ez többletforrás, és nem gondolkodnak azon, hogy iskolát akarnának bezárni, de közösen, közös feladatellátással valamennyi iskolában színvonalasabb szolgáltatást tudnak biztosítani.

Egy másik példát is hadd ismertessek! A tabi kistérségben 25 település van. Nagyon örülök annak, hogy a tabi polgármester, fideszes polgármester nem pártpolitikai alapon közelítette meg ezt a kérdést, és vállalta a közoktatási modellkísérletet. Ő írta a következőt nekem, tehát van módon felolvasni:

„A környék településeiről régóta bejárnak Tabra tanulni a diákok, akiknek a települései hozzájárulnak az intéz-

ményfenntartás költségeihez. Jelenleg a városi iskola 487 diákjából 200 a bejáró. Tabnak előnye származik abból, hogy befogadja a vidéki diákokat, de plusznehézséget jelent, hogy az érintett településekkel is egyeztetni kell az intézmény működését. Figyelembe véve a folyamatosan csökkenő gyermeklétszámot, hosszú távon a nagyobb diáklétszámmal működtetett intézmények tudnak gazdaságosan működni, és biztosíthatják az oktatás magas színvonalát.” Ezt Schmidt Jenő úr, Tab város fideszes polgármestere írta akkor, amikor értékelte, elemezte ennek a modellnek a lényegét.

Képviselő úr, ez azt jelenti tehát, hogy felelősséggel keressük a megoldást arra, hogy az egyre kisebb gyereklétszámmal működő kistelepülési iskolákban közös feladatellátással hogyan lehet jobb színvonalú közoktatást működtetni. Sajnos, van olyan, tisztában vagyunk vele, ahol ezt a nagyságrend nem engedi, de az a *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret lejártát.)* többletforrás, amit a kormány hozzárendel ehhez a programhoz, biztosítani fogja azt, hogy ezek a gyerekek is eséllyel indulhassanak a középiskolában és a felsőoktatásban.

Köszönöm a figyelmet. *(Taps az MSZP padsoraiban.)*

A viszontválasz:

MÓRING JÓZSEF ATTILA (Fidesz): Köszönöm. Miniszter asszony, önnek teljesen igaza van: valóban, az elmúlt másfél évtizedben voltak már az önkormányzatok hasonló helyzetben, mégpedig a Bokros-csomag alatt. *(Közbeszólás a Fidesz padsoraiból: Így van.)* A 168 kistérségnek csupán az egyharmada tudta ezt a normatívát, illetve ezt a lehetőséget igénybe venni, tehát akkor valamilyen korrekcióra szorul a rendszer.

Az önök kormánya az elmúlt 2–2,5 év alatt sok tízmilliárd forintot vett el az önkormányzatoktól. Volt olyan ön-

kormányzati vezető, aki úgy fogalmazott, hogy gatyára vetkőztették az önkormányzatokat. Én itt most kijelentem, hogy ez nem igaz - már gatyá sincsen, legfeljebb egy kis fügefalevél (*Derültség a Fidesz padsoraiból.*), amivel a hiányt igyekeznek eltakarni. Ez a pénz éhen halni sok, túlélni viszont rettenetesen kevés.

Fájdalom, de a válaszát nem tudom elfogadni. Köszönöm szépen. (*Taps a Fidesz padsoraiból. – Dr. Lampert Mónika: Ha arról beszélt volna, amit én mondtam!*)

Magyarnak lenni hivatásunk – a Kormorán együttes tagjaival

LENDÜLETESEN LEFELÉ A LEJTŐN!

2005. március 9.

*Hozzászólás az önkormányzatok gondjairól tartott
politikai vitanapon*

MÓRING JÓZSEF ATTILA (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök asszony. Csatlakoznék a Hargitai János által elmondottakhoz. A kis falvak önkormányzatai most már fizetnek a Volán-társaságoknak, hogy a busz egyáltalán bemenjen a településekre, ellenkező esetben sok helyen csak a madár jár.

A körzeti megbízottak autójába az önkormányzatok veszik a benzint, sőt javíttatjuk is, ha azt akarjuk, hogy a rendőr a tolvajok nyomába eredhessen. A katasztrófavédelmi igazgatóságoknak is az önkormányzatok fizetnek. És a legújabb gyönyör, amit minden önkormányzat élvezhet, hogy a hivatásos tűzoltó-parancsokságok fejlesztéséhez és működéséhez is pénzt kérnek. Nem tudom, talán a következő lépés a mentők szolgáltatása lesz, amit majd fizetnünk kell. Nem tudom, önök szerint ez rendjén van-e így, nem tudom, hogy miért bünteti a kormány a falvakat. Miből fizessenek a leszegényedett, tönkretett, elsorvasztott önkormányzatok? Már mindent eladtunk, amit lehetett, minden lehetséges hitelt felvettünk, és higgyék el, szavakból csak légvárákat lehet építeni.

Már elhangzott, hogy bezárnak a posták, bezárják a kisiskolákat, megszűnnek a hivatalok, ritkulnak a buszjáratok, elgazosodnak és megszűnnek a vasúti szárnyvonalak. Én magukkal ellentétben úgy gondolom, hogy Magyarország nincs lendületben, Magyarország önkormányzatai nincsenek lendületben, még csak lendülőfélben sem, sokkal inkább lenn, összedőlőfélben.

Köszönöm szépen. *(Taps az ellenzéki pártok padsorai-
ban.)*

A PÁRIZSI BÉKESZERZŐDÉS ÉS A ZSIDÓSÁG KÁRPÓTLÁSA

2005. május 18.

Bizottsági kisebbségi vélemény ismertetése

MÓRING JÓZSEF ATTILA, az emberi jogi, kisebbségi és vallásügyi bizottság előadója: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Az emberi jogi, kisebbségi és vallásügyi bizottság 2005. április 5-én tárgyalta a törvényjavaslatot.

Az előterjesztők szándéka, hogy a párizsi békeszerződés végrehajtásáról rendelkező törvényt módosítsák. Érvelésük lényege, hogy létezik egy törvény, amely az állami vezetők jogállásáról rendelkezik, és amelyik tiltja, hogy állami vezető részt vegyen egy kuratórium munkájában.

Bár arra van törvényi felhatalmazás, hogy a Magyarországi Zsidó Örökség Közalapítvány tevékenységében kivételesen kuratóriumi tagként állami vezető is részt vehessen, Steiner Pál és Fónagy János képviselőtársak indítványa arra irányul, hogy ne csak a kuratóriumban, hanem a felügyelőbizottságban is meg tudjon jelenni az állam képviselője. Tehát az indítvány lényege, hogy a felügyelőbizottságban is legyen meg a felmentés lehetősége, mint ahogy az 2001 óta a kuratóriumban megvan; legyen ez a felügyelőbizottságban is biztosított. Ezt a bizottság egyhangúlag támogatta.

Köszönöm szépen.

AZ ADATVÉDELMI BIZTOS 2004. ÉVI MUNKÁJÁRÓL

*2005. május 25.
Expozé a bizottság nevében*

MÓRING JÓZSEF ATTILA, az emberi jogi, kisebbségi és vallásügyi bizottság előadója, a napirendi pont előadója: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Adatvédelmi Biztos Úr! Az országgyűlés emberi jogi, kisebbségi és vallásügyi bizottsága 2005. május 5-i ülésén első helyen kijelölt bizottságként tárgyalta a beszámolót. A beszámoló megfelel az alkotmány 32/B. § (6) bekezdésében és az országgyűlési biztosokról szóló 1993. évi LIX. törvény 27. § (1) bekezdésében meghatározott kötelezettségének.

A beszámoló világos tagolásban, a korábbi évekhez hasonlóan kiváló szerkezetben és terjedelmes mellékletekkel illusztrálva, kimagasló színvonalon számol be az adatvédelmi biztos hivatalának 2004. évi tevékenységéről és a hivatal kapcsolatairól.

A tavalyi évhez hasonlóan az adatvédelmi biztos ismét két kötetben, mintegy hat és félszáz oldal terjedelemben készítette el beszámolóját. Különösen fontosak és hangsúlyosak a második kötetben szereplő ajánlások, közlemények, tájékoztatók és állásfoglalások. Ezt követik az igen olvasmányos és tanulságos, a személyes adatok védelmével, a közérdekű adatok nyilvánosságával, valamint az információs jogok ütközéseivel kapcsolatos jogesetek mintegy szöveggyűjteményként. Különösen figyelemre méltó a melléklet 4. pontja, amely az adatvédelmi biztos nagy érdeklődést kiváltó ügyeit tartalmazza. Ilyenek voltak például a hálapénzügy, az úgynevezett szkinhedper, a politikai tanácsadók, főtanácsadók személyére vonatkozó egyes adatok nyilvánossága és a közszereplők információs önrendelkezési joga.

A két kötet mind a hozzáértő, mind a laikus olvasó számára rendkívül informatív, intellektuális, naprakész és átfogó ismeretanyagot nyújt.

Hasonlóan az állampolgári jogok országgyűlési biztosának kézikönyvéhez, gyors és könnyű eligazodást tesz lehetővé nemcsak a jogkövető állampolgárok, hanem a hatóságok számára is.

A beszámoló is azt tükrözi, hogy az adatvédelmi biztos intézménye megszilárdult, jól beépült a magyar jogrendszerbe és közgondolkodásba, valamint hogy az adatvédelmi és információsszabadság-törvény 1992-es elfogadása óta az információs szabadságjogok intézményesültek Magyarországon. El lehet mondani azt, hogy az adatvédelmi biztos tevékenysége is jogfolytonossá vált.

Az első kötet a számszerűsített adatokat és statisztikákat követően az egyes vizsgálatokat mutatja be tematikusan. A bizottság külön figyelmébe ajánlja a tisztelt Országgyűlésnek a c) pontban szereplő, „Jogszabálytervezetek véleményezése és jogalkotással kapcsolatos kezdeményezések” című részt.

Külön érdeme a kötetnek, hogy nemzetközi vonatkozású ügyeket is elemez, illetve nemzetközi kitekintést tesz. E rész részletesen kitér Magyarország uniós csatlakozásának jelentőségére és annak adatvédelmi szempontból fontos következményeire, illetve részletesen foglalkozik az Európai Csalás Elleni Hivatal magyarországi koordinációs irodája és a 29-es adatvédelmi munkacsoport tevékenységével és állásfoglalásaival.

Az írásbeli beszámoló, valamint a szóbeli kiegészítések arról győzték meg a bizottságot, hogy az adatvédelmi biztos feladatai 2004-ben tovább növekedtek, hiszen az adatvédelmi törvény jogharmonizációs szempontú módosításával kvázi hatósági jogkört is kapott, és a kétlépcsős törvénymódosítás második fordulójának eredményeként 2004. január 1-jétől, a törvénymódosítás hatálybalépésétől újabb feladatkörökkel is kibővült feladat- és hatásköre.

Szóbeli kiegészítésében az adatvédelmi biztos arra hívta fel a figyelmet, hogy nemcsak egy új szakaszt nyitott meg a törvénymódosítás az adatvédelmi biztos és hivatala működésében, hanem 2004-ben új kihívásokkal és törekvésekkel is szembe kellett nézniük.

Megállapítja a beszámoló, hogy Magyarországon is a szervezett bűnözés elterjedésére, valamint a terrorveszélyre hivatkozva egyre több az igazoltatás, a felírás, motozás, csomagátvizsgálás. Számos állami szerv vagy állami tulajdonú gazdasági társaság vezetője személyiségi jogokat, illetve az adatvédelmet érintő sértő, megalázó ellenőrzési módszerrel kísérletezik. Megállapítható, hogy a biztonságos környezetre való törekvés maga után vonja a személyes adatok védelméhez fűződő jog korlátozását, azonban az még nem látszik, hogy ennek hasznát valóban látnák az állampolgárok, egyelőre nem eredményezte a bűnözés méreteinek csökkentését a korlátozás. Az mindenesetre elvárható, hogy ha már az állampolgárok alkotmányos alapjogait korlátozza a jogi megoldás, akkor annak hasznát maga az állampolgár élvezhesse, és ne a különböző megfigyelő eszközöket gyártó vállalkozások részvényesei legyenek a haszonélvezők.

A számítástechnika, a telekommunikáció, az internet rendkívül gyors fejlődése és elterjedése is olyan terület, amely az adatvédelemre jelentős hatással van.

Természetesen ennek a jelenségnek a pozitív oldalait is hangsúlyozni kell, hiszen a közigazgatási szolgáltatások legegyszerűbb és legolcsóbb, ráadásul leggyorsabb módja lehet az internetes közigazgatás.

Tisztelt Országgyűlés! Az adatvédelmi biztos ügyforgalmi statisztikája azt mutatja, hogy a beadványok száma jelentősen, mintegy 25 százalékkal nőtt az azt megelőző esztendőhöz képest. A növekedést több társadalmi jelenség, esemény és tény egymásra gyakorolt hatása, egymást felerősítő volta váltotta ki. A lezárt panaszos ügyek mintegy

40 százaléka volt jogos vagy legalább részben jogos. Ez azt jelenti, hogy a kivizsgált ügyek nagyobb arányában nem történt ugyan jogellenes cselekedet, viszont az állampolgárok kifinomult jogérzéke azt sugallta, hogy a jogsértés lehetőségét feltételezve az adatvédelmi biztos hivatalához kell fordulniuk.

Ennek oka lehet az is, hogy az adatvédelmi biztos tevékenysége zömmel médiatevékenységen keresztül valósul meg. Az elmúlt évben az adatvédelmi biztos 350 interjút adott, és több mint félezer alkalommal hivatkoztak az állásfoglalásaira.

A személyes adatok védelme vonatkozásában az egészségügyi adatkezeléseket érintően a legnagyobb jelentőségű ügy az irányított betegellátási rendszer modellkísérletével volt kapcsolatos. Ez az állásfoglalás azt tartalmazza, hogy nincs meg az a törvényi szabályozás, amely szükséges lenne ennek a rendszernek a működéséhez. Egyértelműen pozitív és sikeres az anonim HIV-szűrésekre vonatkozó szabályozás, valamint az egységes munkaügyi nyilvántartás vonatkozásában tett lépés is.

Az adatvédelmi biztos beszámolójában egyúttal felhívja a figyelmünket a megoldatlan, illetve folyamatban lévő ügyekre is. Ilyenek többek közt a Magyar Posta új logisztikai központjának az ügye, az úgynevezett Anyacsavar-ügy kapcsán szükséges törvénymódosítás az ombudsman perbeli jogállására vonatkozóan és a jogosulatlan adatkezelés Btk.-beli klauzulája. A bizottsági vitában számos konkrét észrevétel és kérdés hangzott el. Szóba került a politikai pártok adatbázisának, azaz a politikai marketingrendszer jelenlegi szabályozásának hiánya, illetve az információszabadság problémája is.

Tisztelt Ház! Az emberi jogi, kisebbségi és vallásügyi bizottság különösen fontosnak tartja, hogy az adatvédelmi biztos törvényhozásra vonatkozó észrevételeit, ajánlásait a bizottságok fontolják meg és vegyék figyelembe törvény-

előkészítő tevékenységük során. A bizottság a beszámolót egyhangúlag, 21 igen szavazattal támogatta, és első helyen kijelölt bizottságként az Országgyűlésnek elfogadásra javasolja.

Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps.)*

A T. Ház jegyzője

FÁJNI FOG – NAGYON IS!

2006. június 20.

„Reform és új egyensúly” – hozzászólás a politikai az első Gyurcsány-csomagról folytatott politikai vitához

MÓRING JÓZSEF ATTILA (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Nem lehet elégszer hangsúlyozni, hogy nem tizenhat év, hanem négy év hibás döntései és mulasztásai miatt kerültünk ebbe a helyzetbe. Önök azt mondják most, hogy a vadprivatizáció az Antall-kormány alatt nem volt igazán megfelelő és szerencsés, de a vadprivatizátorok ott ülnek az önök soraiban, akkor nem fanyalogtak, amikor odaültek. *(Szórványos taps a KDNP és a Fidesz soraiból.)*

Azt mondta a miniszterelnök úr, hogy nem fog fájni. Én tisztelettel jelentem, nagyon sok olyan embert ismerek, akiknek már most fáj, hogy gáz nincs a településen, a villanyt már kikötötték, és a csőkeresztmetszet szűkítését az önkormányzat akadályozza meg azzal, hogy próbál ideig-óráig fizetési haladékot kérni a szolgáltatótól. Az önkormányzatokat most a tervezett döntésekkel önök olyan helyzetekbe hozzák, hogy ezt a segítséget sem fogjuk tudni már megadni.

És lehet azon viccelődni, itt Kóka miniszter úr az előbb kedélyesen jelentkezett egy mondásra, amit a miniszterelnök úrnak tulajdonított valaki, hogy ezt ő mondta. Lehet ezeken a dolgokon viccelődni, de lehet, hogy néha el kellene menni vidékre, mert innen azokat a könnyeket önök nem látják.

Köszönöm. *(Taps a KDNP és a Fidesz soraiból.)*

CINIKUS A KORMÁNY ADÓZTATÁSI GYAKORLATA

2006. június 20.

Hozzászólás az első Gyurcsány-csomag vitájában

MÓRING JÓZSEF ATTILA (KDNP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Azt gondolom, tisztelt frakcióvezető úr, ahogy a sportban, úgy a politikában sincs túl sok értelme azoknak a mondatoknak, amelyek úgy kezdődnek, hogy mi lett volna, ha. Ha mi nyertük volna a választást, akkor jogosan kérné rajtunk számon ezeket a dolgokat, de a sze-reposztás most fordított.

Az önkormányzatokkal kapcsolatban szeretnék egy gondolatot elmondani, mégpedig azt, hogy Jauernik képviselő úr mint az önkormányzatok számára rendkívül kedvező és a problémáikat megoldó dologként említette a gépjármű-adó-bevétel emelkedését. Én viszont azt gondolom, hogy nemcsak pluszpénzt kapnak ezzel az önkormányzatok, hanem sokkal több pluszgondot is, hiszen olyan helyzetben kell a rengeteg elvonást és mínuszt kompenzálni, amire az önkormányzatok már nem nagyon képesek.

Nemcsak pénzt kapnak ezzel az önkormányzatok, hanem a korábbiakhoz hasonlóan a problémát is leteszik az önkormányzatok szintjére, és a hivatali dolgozóknak meg a polgármestereknek kell az emberekkel konfrontálódni. Azt gondolom, hogy önök hangzatos szlogenekkel, mint fenntartható fejlődés, ami nagyon szépen alliterál, meg az Új Magyarország programmal, meg az Új Egyensúly programmal, amelyek egymással köszönő viszonyban sincsenek, egyfajta virtuális világot építenek, és azt gondolják, hogy ha ezt nagyon sokszor elmondják, akkor ezzel megoldódnak a problémák, de a valóság egészen más.

Köszönöm szépen.

A MENTEMLI JOG TERVEZETT VÁLTOZTATÁSAIRÓL

2006. június 27.

Vezérszónoklat

MÓRING JÓZSEF ATTILA, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Miniszter Úr! A KDNP országgyűlési frakciójának álláspontja szerint mindkét törvényjavaslat, amelyik most előttünk fekszik, tehát az országgyűlési képviselők és az európai parlamenti képviselők összeférhetetlenségére vonatkozó törvényi rendelkezések módosításáról, illetve az egyes törvények mentelmi jogra vonatkozó rendelkezéseinek módosításáról szóló javaslat, amit a kormány betervezett, egyszerű figyelemelterelési akció.

Nekünk, kereszténydemokratáknak meggyőződésünk, hogy az Országgyűlésnek jelenleg nem ilyen technikai jellegű, az emberektől távol álló kérdésekkel kellene foglalkoznia, hanem például a forint történelmi mélyrepülésével, az államháztartás katasztrofális helyzetével, a növekvő munkanélküliséggel, a tervezett tömeges elbocsátásokkal, a bejelentett adóemelésekkel, illetve azok hatásaival.

Azt gondolom, hogy a kormány rossz úton jár. Hiányzik az őszinte szembenézés a valósággal, ahogy arra Fodor Gábor képviselőtársam is és már néhányan utaltak. Hiányzik az őszinte szembenézés a kialakult helyzettel, a valódi nehézségekkel, amelyek elsősorban az elmúlt négy esztendő következményei. Tudom, hogy roppant nehéz őszintének lenni, de higgyék el, tisztelt képviselőtársaim, hogy csak így lehet megoldást találni. Mert ami most folyik, az nem hoz megnyugtató megoldást sem az ország gazdaságának bajaira, sem az egyes emberek vállaira nehezedő egyre növekvő gondokra.

Igaz, hogy ideig-óráig rá lehet irányítani a figyelmet a képviselők mentelmi jogának a szigorítás látszatát keltő vagy talán ténylegesen szigorító módosítására; el lehet érni, hogy a média kellő ráerősítésével úgy tűnjön, hogy a képviselők megint élen járnak a saját jogaik vagy látszólagos kiváltságaik korlátozásában, de meggyőződésem, hogy ezzel semmiféle, az emberek tömegeinek gondjait érintő megoldás nem születik.

Csupán azért, mert az elmúlt esztendőkhöz képest előfordult néhányszor – ha pontosan tudom a számot, az elmúlt négy év alatt összesen hétszer –, hogy parlamenti képviselők közötti ellenőrzés során nem vetették alá magukat az alkoholszint-ellenőrzési vizsgálatnak a mentelmi jogra hivatkozva, még nem indokolt a törvény ilyen formában történt módosítása. Hangsúlyozni szeretném, hogy nem azért, mert a mentelmi jog kiterjed erre az esetre, vagyis a képviselő gépjárművezetésre nem megfelelő állapotban is részt vehet a közúti közlekedésben, hanem éppen azért, mert a vonatkozó törvény, illetve a mentelmi bizottság korábbi állásfoglalása alapján egyértelmű, hogy az országgyűlési képviselőnek az ellenőrzés során együtt kell működnie, vagyis az ellenőrzésnek alá kell vetnie magát.

Hamis illúziókat keltünk, ami nem használ a képviselői tekintélynek, illetve az Országgyűlés tekintélyének. Úgy tűnik számomra, hogy ez a törvényjavaslat illik abba a sorba, amely jellemzi a második Gyurcsány-kormányt, vagyis médiaeseményeknek, figyelemelterelésnek, pótcselekvéseknek, új programok hirdetésének, új jelszavak megfogalmazásának vagyunk tanúi, csak hogy ezektől semmi nem fog változni.

Az országgyűlési képviselők összeférhetetlenségére és mentelmi jogára vonatkozó törvényi rendelkezések módosításának természetesen a KDNP nem látja akadályát, de a törvényi rendelkezések módosítását csak a kérdés komplex vizsgálata és az erre irányuló átfogó módosítások ré-

szeként tudjuk támogatni. Módosításokat nem lehet, illetve nem is érdemes például az új, régóta halogatott és már ma is többször idézett, kisebb parlamentre vonatkozó jogszabályi rendelkezések módosításától külön kezelni.

Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket. *(Taps az ellenzéki pártok padsoraiban.)*

A KISTÉRSÉGBE SZERVEZETTSÉG SOK TELEPÜLÉSNEK HÁTRÁNYOS

2006. június 27.

*Hozzászólás a helyi önkormányzatokról szóló törvény
módosításához*

MÓRING JÓZSEF ATTILA (KDNP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszter Asszony! Én nem merném összességében és egyértelműen sikertörténetnek nevezni a kistérségek ügyét, azzal együtt, hogy én magam is egy olyan kistérségben vagyok polgármester, ahol a tíz település remekül együtt tud működni. De nemcsak a törvényi szabályozás szükséges ehhez, hanem az is, hogy a kistérségben lévő települések vezetői megfelelő megállapodásokat tudjanak kötni. És ez azért is nagyon fontos, mert nem túl messze tőlünk, a szomszéd kistérségben, kedves képviselőtársak, tessenek elképzelni azt a szituációt, hogy a három szomszédos város a kistérség elnevezésében sem tudott megegyezni, nemhogy a különböző feladatellátásokban.

Az önkéntesség nagyon-nagyon fontos, mert amikor tulajdonképpen 500 fő alatt kötelezővé, 500 és 1000 fő között pedig gyakorlatilag kötelezővé tesszük a körjegyzőségekhez való csatlakozást, akkor tulajdonképpen ugyanazok a községi közös tanácsok jönnek létre más elnevezéssel, amelyek voltak korábban. Természetesen ez a működésben nem ugyanazt fogja jelenteni, csak meg kell értenünk azokat a kistelepelelő embereket, akik attól félnek, hogy ezáltal az önállóságuk, a saját döntési jogosságuk sérülnek. És hiába tudja azt a kistelepelelő polgármestere, hogy pénzt fog ezzel megspórolni, de ha azt látja, hogy az ellátások a szomszéd településről már nem lesznek olyan színvonalúak, mint korábban, akkor a végéig ragaszkodni fog ehhez.

Még egy dolgot hadd mondjak: amíg a háziiorvosi ügyeletet például a szomszédos települések önkéntes alapon szervezték meg, addig is működött, aztán kötelező lett. Ott természetesen ezzel nem volt gond, de ismerek olyan területet, például Marcali környékén, Balatonszentgyörgy és a környező települések, ahol sokkal rosszabb helyzetbe kerültek azáltal, hogy a kistérségen belül kellett kötelezően megszervezni a háziiorvosi ügyeletet.

Köszönöm szépen.

Korunk kihívásaira a kereszténydemokrata társadalomszemlélet adja a legjobb válaszokat

A BALATONI SZÚNYOGIRTÁS TÁRGYÁBAN

*2006. július 3.
Azonnali kérdés*

MÓRING JÓZSEF ATTILA (KDNP): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Miniszter Asszony! Apró, de mégsem jelentéktelen problémára szeretném fölhívni a figyelmet. A csapadékos időjárás miatt az idén jóval több a szúnyog a Balatonnál, mint tavaly, pedig az egy vendégre jutó apró szörnyeteg már akkor is messze meghaladta az optimális mennyiséget. Alkonyattól szinte elviselhetetlen a helyzet a part mentén, de nem sokkal jobb állapottal találkozunk a parttól távolabbi településeken sem. Helybeliek és vendégek egyaránt bosszankodva veszik tudomásul a kényszerű véradást.

A 2006. évre a csípőszúnyog elleni védekezést állami részről a Magyar Turisztikai Hivatal és a Balaton Szövetség önkormányzatai területük arányában finanszírozzák. Az idei esztendőre hét kémiai és két biológiai irtást szerveznek, amelynek felét az állam, felét pedig az érintett önkormányzatok fizetik, a teljes összeg 72 millió forintot tesz ki. A légi biológiai és kémiai védekezés időpontját a kiválasztott szakértői csoport jelöli ki, amelyről a kivitelező vállalkozó az idevágó törvények értelmében értesíti az önkormányzatokat és az illetékes szakigazgatási szerveket. Az önkormányzatok feladata a méhészek és a lakosság értesítése. A Balaton Szövetség által felkért szakértői csoport csak akkor ad az irtásra engedélyt, ha óránként legalább ötven csípést regisztrálnak. Amelyik önkormányzat a rá eső költséget nem vagy csak késve tudja vállalni, vagy a tavalyi irtás miatt elmaradása van, az egyszerűen kimarad a szórásból.

Kérdezem a tisztelt miniszter asszonyt, megtesznek-e a tárcák mindent annak érdekében, hogy a magyar tengerhez érkező, amúgy sem túlságosan sok vendég nyaralását és természetesen a helybeliek életét ne keserítse meg sok-sok millió vérszívó. Amennyiben egy önkormányzat nem tud fizetni – és ez a helyhatóságok jelenlegi siralmas anyagi helyzetét ismerve könnyen előfordulhat –, azért az állami félpénzből legalább a szűnyogsereg felét ott is kiirtják? Vagy ezeket a településeket egyszerűen magukra hagyják, és az ott lakók, illetve a nyaralók számára csak a nem túl hatékony egyéni védekezés marad?

Várom megtisztelő válaszát. *(Taps a KDNP padsoriban.)*

A válasz:

DR. LAMPERTH MÓNICA önkormányzati és területfejlesztési miniszter: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Ön nagyon sok mindent elmondott a szűnyogirtás szabályáról, illetve arról, hogy ez a gyakorlatban most a Balatonnál hogyan történik. Annyit szeretnék kiegészítésül elmondani, hogy nemcsak a Balatonnál, hanem más, a turizmus szempontjából fontos területeken is az állam ad támogatást az önkormányzatoknak ahhoz, hogy ezt a nagyon fontos feladatot közösen el tudják végezni.

Az árvíz levonulása után - ami ettől külön kérdés - nagyon nagy számban jelentek meg szűnyogok a Tisza mentén, a Duna mentén. Ott egy más konstrukcióban, más rendszerben az önkormányzatok a vis maior alaphból kapnak segítséget ahhoz, hogy ezt a szűnyogirtást el tudják végezni, amit valamiért a szakma szűnyoggyérítésnek hív, de hát mi használjuk ezt a köznyelvben is használt kifejezést.

Valóban úgy van, ahogyan a képviselő úr mondta, hogy a Balaton Szövetség, amely az önkormányzatokat tömöríti, ennek az egyik felét, a turizmus céljára szolgáló turisz-

तिकai célleírányzat, a turizmus segítését szolgáló célleírányzat pedig a másik részét finanszírozza a Balatonnál és más turisztikai helyeken is. 35 millió forint ez a saját állami erő, a többit pedig a Balaton Szövetség tagönkormányzatai adják össze.

Azt kérdezi a képviselő úr, hogy mi legyen azokkal az önkormányzatokkal, amelyeknek kevés a pénzük. Képviselő úr, az államnak is a saját büdzséjében nagyon meg kell nézni minden forintot, hogy mire költ – az önkormányzatoknak is. És ha az önkormányzatoknak ez a dolog fontos – márpedig én azt tapasztalom, hogy fontos –, akkor hozzáteszik a saját részüket.

Én itt most fölajánlom a képviselő úrnak, illetve a Balaton Szövetség valamennyi tagönkormányzatának, hogy ha úgy ítélik meg, hogy ebből a pénzből nem lehet olyan nagyságrendben elvégezni ezt a munkát, ahogyan kellene, akkor amennyit a Balaton Szövetség e célra beletesz a közös büdzsébe, annyit a turisztikai célleírányzataból kipótolunk, hogy ha szükséges, akkor lehessen még egy irtást, vagy ahogyan a szaknyelv mondja, szúnyoggyérítést végezni.

Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP padsoraiban.)*

A viszontválasz:

MÓRING JÓZSEF ATTILA (KDNP): Köszönöm szépen. A miniszterelnök úr távoztában egy kicsit úgy tűnt, mintha elbagatellizálta volna ezt a problémát. Pedig én azt gondolom, hogy ha azt mondjuk, hogy a Balaton a magyar turizmus zászlóshajója, akkor igenis egy nagyon fontos problémáról van szó, és a miniszter asszony felajánlását az érintett önkormányzatok nevében csak megköszönni lehet.

Amennyiben a miniszter asszony él a viszontválasz jogával, azt természetesen tisztelettel meghallgatom, de utána szeretnék átadni emlékeztetőül egy kis tubuskát, ami-ben szúnyogriasztó van, és természetesen nincsen tele. Ez-

zel kívánnám jelezni azt, hogy az eddigi intézkedések - hiszen azért kellett, hogy ezt szóba hozzuk - nem voltak elegendőek. Reméljük, hogy a jövőben ez másképp lesz.

Köszönöm szépen. *(Taps a KDNP padsoraiban.)*

AUTÓPÁLYA – ÖSSZEKÖT VAGY ELVÁLASZT?

2006. július 24.

Azonnali kérdés a sztrádaépítés anomáliának tárgyában

MÓRING JÓZSEF ATTILA (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Ezúttal nem arra várnék választ, hogy hova lett a 800 kilométer új autópálya ígérete, amelyet 2006-ra vártunk mindannyian; még csak nem is arra, hogy miért épülnek az autópályák majd' háromszoros áron, mint néhány évvel ezelőtt, nem arra, hogy az M7-es balatoni szakaszát miért nem használhatják kedvezményesen az ott élők, nem arra, hogy milyen munkát végeztek az építők, ha Balatonszárszó magasságában az aszfaltcsík egy esztendő sem bír ki felújítás nélkül, és nem azt kérdezem, hogy találtak volna-e vajon a kőröshegyi viaduktnál költségesebb és csúnyább megoldást. Illetve arra sem várok most választ, hogy ismerik-e azt a szakvéleményt, miszerint a Nagyberéken átívelő pályaszakasz alig tíz esztendő alatt egyszerűen el fog süllyedni.

Egészen mást szeretnék kérdezni; mégpedig azt, hogy miképpen valósul meg az a cél, mely szerint a Balaton-régiót az autópálya segítségével bekapcsoljuk az ország vérkeringésébe. Mert most az a helyzet, tisztelt államtitkár úr, hogy gyorsan, kényelmesen el lehet jutni a Balaton mellé; nem a Balatonhoz, hanem a Balaton mellett. Ahhoz ugyanis, hogy a Balaton-part, illetve Somogy megye déli használója, haszonélvezője lehessen az autópályának, bekötőutak, mégpedig jó minőségű bekötőutak kellenének. De ezek jelenleg hiányoznak, vagy éppen az autópálya építése miatt katasztrofális állapotban vannak. Elég csak a 67-es út mindmáig meg nem épült, Látrányt és Somogytúrt elkerülő szakaszára utalnom, vagy a Balatonboglárt Ka-

posvárral összekötő út Szőlőkislak-Lengyeltóti közti szakasz tragikus állapotát felidézmem.

Ha komolyan gondoljuk azt a törekvést, hogy az autópálya lehetőségét biztosít a jelenleg meglehetősen siralmas állapotban lévő balatoni idegenforgalom fejlesztésére, illetve a parttól távolabbi települések értékeinek bemutatására, akkor szükség lenne ezekre az utakra.

Várom megtisztelő válaszát. *(Taps a KDNP és a Fidesz padsoraiban.)*

A válasz:

DR. GARAMHEGYI ÁBEL gazdasági és közlekedési miniszteriumi államtitkár: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Úr! Nagyon megkönnyítette a dolgomat, tekintve, hogy a kétperces kérdése első percére nem kell válaszoljak, mivel nem tette föl ezeket a kérdéseket. *(Móring József Attila: Csak állítottam!)*

A második egy percre annyit tudok megfogalmazni, hogy a megépült autópálya jelenleg tíz csomóponttal rendelkezik a Balaton déli partján, ami messze több, mint ami műszaki előírásban vagy forgalmi terhelésben ebben a szakaszban indokolt lenne, pontosan azért, hogy ezt a régiót és ennek a régióknak az egyéb elkerülő útjait is bekapcsolja ebbe a vérkeringésbe. Ha valaki tehát a Balaton-régióba szeretne eljutni, akkor ma gyorsabban, biztonságosabban és olcsóbban tud eljutni oda, mint ahogyan az autópálya megépítése előtt tudott.

Tény, hogy a Somogy megyei úthálózattal való autópálya-kapcsolat jobb, mint az átlag. 2005-ben az említett utak felújítására és az említett kárelhárításra, hogy így fogalmazzak, több mint 460 millió forintot fordítottunk, és folyamatosan zajlik a balatoni és a Somogy megyei utak tervszerű felújítása, úgy, ahogyan azt a forgalmi terhelés megköveteli.

Egyetértek azzal, hogy ennek az autópályának a célja és feladata nem az vagy nem csak az, hogy egyértelműen ke-

resztülvezesse a forgalmat ezen a régió. Azt gondolom, hogy a szokásos és műszakilag indokolható 15-20 kilométeres csomóponti távolság helyett *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)* itt egy 5-6 kilométeres csomóponti távolsággal ennek az igénynek eleget tettünk.

Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok padsorai-ban.)*

A viszontválasz:

MÓRING JÓZSEF ATTILA (KDNP): Köszönöm szépen. Tisztelt Államtitkár Úr! A csomópontok önmagukban még nem biztosítanak lehetőséget sem a part megközelítésére, sem a belső települések elérésére. Hadd mondjak egy konkrét példát: Fonyódon például, a fonyódi lejárónál az történt, hogy az utat addig építették meg, ameddig a csomópontból látszik, és utána már nem. *(Közbeszólás: Utána visszaviszi.)* Tehát az visszaviszi. *(Közbeszólás: A régi 7-esre!)* Így van, az visszaviszi a régi 7-esre. Ugyanez a helyzet, siralmas állapotban van a Balatonkeresztúrt Marcalival összekötő út. Én, mivel ott élek, nagyon gyakran használok ezeket az utakat. Hogy ezt a 460 millió forintot az elmúlt esztendőben hogy sikerült elkölteni, azt nem tudom.

Az a helyzet, tisztelt államtitkár úr, hogy egy picit úgy érezzük magunkat ott, azon a vidéken, mint az a csiga, amelyik fölhívja a forgalmas út másik oldalán élő csigát, hogy hogy lehet oda eljutni ebben az irdatlan nagy forgalomban, és azt mondja erre a kollégája, hogy oda sajnos születni kell, átmenni nem lehet.

Köszönöm szépen. *(Taps a KDNP és a Fidesz padsorai-ban.)*

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG 2007. ÉVI KÖLTSÉGVETÉSÉRŐL

2006. november 18.

Kétperces hozzászólások a vitában

MÓRING JÓZSEF ATTILA (KDNP): Köszönöm szépen, elnök úr. Veress József képviselőtársunk az imént a regionális fejlesztési tanácsokban példaértékű együttműködésről beszélt, és büszkén mondta, hogy megszavazták a Fidesz jelöltjét társelnöknek. Ez nagyon derék dolog, de hadd mondjak egy ellenpéldát. A Dél-dunántúli Regionális Fejlesztési Tanácsban sem Tolna, sem Somogy megye nem jutott lehetőséghez a vezetésben, mindkét szerepet az SZDSZ, illetve az MSZP baranyai képviselője vitte el. Ez rendkívül sajnálatos, és nagyon szomorú, hogy így történt.

Köszönöm. *(Taps a Fidesz és a KDNP soraiban.)*

MÓRING JÓZSEF ATTILA (KDNP): Köszönöm szépen, elnök úr. Jauernik képviselőtársunk az előbb azt mondta, hogy azért aggályos az önkormányzatok működési hiányának magas szintje, mert hozzájárul az államadósság magas szintjéhez. Tulajdonképpen ez egy elképesztően szomorú dolog, hogyha csak ezért gond ez. Nem azért aggasztó a települések eladósodása, mert pénz hiányában nem tudják a feladataikat ellátni?

Ebben a törvényben nagyon sok milliárd eurós fejlesztést helyeznek kilátásba, és ezzel indokolják azt, hogy a címzett támogatások megszűnnek. Csak pontosan tudjuk, hogy az önkormányzatok, főleg a kistéleplési önkormányzatok ezeket a támogatásokat nem fog-

ják tudni lehívni, mert nincsen pénzük saját forrásra, a mobilizálható vagyon már elfogyott, a hitelkereteiket kimerítették. Tehát ezek nagyon jól hangzó, szép számok a költségvetési törvényben, de ezeket igazából nem fogják tudni a kisteleplések használni, ezek elméleti lehetőségek maradnak csupán. *(Kovács Tibor: Saját erős pályázatok!)*

Köszönöm.

MÓRING JÓZSEF ATTILA (KDNP): Köszönöm szépen, elnök úr. Azt gondolom, nemcsak az a probléma ezzel a törvény-nyel, hogy 25 egyéb törvény módosítását irányozza elő, és az van bepréselve egyetlen törvénybe, hanem azt gondolom, a szellemiségével is baj van – nyilvánvalóan a költségvetési, illetve pénzügyi tárgyú törvények elsősorban a számokról és forintokról szólnak –, hiszen úgy tűnik, mintha megfeledez-tünk volna a számok mögött lévő emberekről, diákokról, nyugdíjasokról, és sorolhatnám a társadalom széles rétegeit.

Vegyük például a tankönyvtámogatásban részesülők körét, amelyet az ígéretükkel ellentétben drasztikusan szűkítenek, és nemhogy ingyenes tankönyvet nem kapnak a gyerekek, hanem sorra szinte minden család a tankönyv után számlát fog kapni, és ezt maguknak kell kifizetni.

Azt gondolom, hogy lehet a költségvetési törvényre is és erre a törvényjavaslatra is mindenféle jelzőt aggatni, többet hallottunk már – takarékos, átlátható, szigorú, fele-lősségteljes, sőt a kijózanodás költségvetése is –, de azt gondolom, hogy attól még ezek a tervezett intézkedések elsősorban elvonnak, megszorítanak, központosítanak, és teszik mindezt azért, hogy az önök által okozott károkat mindannyiunkkal megfizettessék.

Köszönöm. *(Taps a KDNP és a Fidesz soraiból.)*

MÓRING JÓZSEF ATTILA (KDNP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Nem felel meg a valóságnak az, hogy 2002 előtt nem kaptak tankönyvtámogatást a gyerekek, illetve a szülők, mert kötelező volt a költségvetési törvényben foglaltak szerint az önkormányzatokon keresztül ezeket a támogatásokat megadni. De tisztelettel arra kérem, hogy legyenek kedvesek már abbahagyni ezt a visszafelé mutogatást, mert a 2007-es költségvetés attól nem lesz jobb, hogyha mindenféle vélt vagy valós sérelmet a múltból felemlgetnek.

Mint gyógyepedagógus azt mondom, hogy amit a sajátos nevelési igényű gyerekekkel kapcsolatban Révész Máriusz képviselőtársam elmondott, az helytálló, és feltehetőleg ebben az esetben is az történt, hogy aki a minisztériumban ezeknek a gyerekeknek a foglalkoztatásához szükséges normatívát megállapította, annak fogalma nincs arról, hogy ezeknek a gyerekeknek milyen módszerekkel és milyen alapos munkával lehet csak legfeljebb csökkenteni azt a hátrányát, ami a társadalmi beilleszkedéshez szükséges, teljesen megszüntetni nem lehet. Önök, akik korábban esélyegyenlőségi PR-minisztériumot hoztak létre, most éppen azoknak ártnak, akiknek a legnagyobb szükségük lenne a segítségre.

Köszönöm. *(Taps az ellenzéki pártok soraiban.)*

AZ ÖRDÖG MINDIG A RÉSZLETEKBEN BÚJIK MEG

2007. május 22.

*Hozzászólás a tankönyvpiac rendjéről szóló törvény
módosításához*

MÓRING JÓZSEF ATTILA (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Egy másik problémára, államtitkár úr, ha megengedi, szeretnék rávilágítani, mégpedig arra, hogy a törvénytervezet részletes indoklása nyilvánvalóvá teszi, hogy az ingyenes tankönyvellátást minden lehetséges esetben kölcsönzéssel, azaz használt tankönyvekkel kell megoldani.

Ezáltal véleményem szerint éppen azok a rászoruló, köztük jelentős számban roma gyerekek kapnak levegett, gyengébb minőségű könyvet, akiknek leginkább indokolt lenne a jó minőség, hiszen ez egyfajta motivációt is jelentene a számukra. Ez aggasztó diszkrimináció, hiszen míg az osztály egyik része, a tehetősebb része folyamatosan, évről évre új könyveket kap, addig a másik fele használt könyvet kap, ráadásul azt is kölcsön. Tehát éppen azoknak a tulajdonába nem kerül szótár, térkép vagy éppen lexikon, akik erre a legjobban rászorulnak. Ugyan van egy ilyen kitétel, hogy a kölcsönbe kapott könyvet a rászoruló megveheti, de én azt gondolom, hogy ez semmiképpen nem jó megoldás. A használt könyvek raktározásával, kereskedelmével kapcsolatos tevékenységre, mint ahogy azt már Zsigó Róbert képviselőtársam elmondta, az iskolák egyáltalán nincsenek felkészülve.

Ráadásul egy újabb probléma merül fel, hiszen a kölcsönözhető könyvek állapota mindig csak év végén derül ki, a tankönyvrendelés pedig már februárban testet kell

hogy öltön, és ez ellátásbeli zavarokat okozhat. Én azt gondolom, hogy ezeket az ellentmondásokat és problémákat mindenképpen orvosolni kell.

Köszönöm szépen.

TERMÉSZETVÉDELEM, TÁJI HARMÓNIA ÉS KONSZENZUS KELL A TÓ ÉRDEKÉBEN

2008. május 19.

*Felszólalás a Balaton kiemelt üdülőkörzet
területfejlesztési tervéhez*

MÓRING JÓZSEF ATTILA (KDNP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Ház! Mindenképpen örömteli, hogy ezen a késői órán békésebb vizekre evezünk a Balaton-törvény kapcsán, mint ahol az elmúlt órákban jártunk e Házban. Nagyon sok mindent hallottunk már részben a vezérszónokoktól, részben pedig Gruber képviselő úrtól.

Azzal kezdeném, hogy mintegy tizenöt település csatlakozott vagy csatlakozik újonnan a Balaton Kiemelt Üdülőkörzethez. Azt gondolom, kettő még jöhetett volna, hiszen két kis falucska, Pamuk és Somogyvámos zsáktelepülés-ként inkább tartozik a Balatont övező települések sorába, mint nem.

Ráadásul így a kistérség határait is követte volna a régió határa. Persze nyilvánvalóan érthető, hogy a határt valahol meg kellett húzni. Azt mindenképpen sajnálatosnak tartom, hogy a korábban széles támogatásnak örvendő Balaton-régió ötlete valahogy az idők során elhalt.

Mindenképpen eredmény és erény, hogy a törvénytervezetben elválik egymástól a parti, a part közeli és a parttól távolabbi – amit korábban rossz kifejezéssel háttértelepülésnek hívtak – települési kategória, hiszen az adottságok, az igények és a lehetőségek is eltérőek a különböző településtípusoknál. Ennek a törvénynek arra kell megoldást találnia, hogy többek között ne egymás rovására, ha-

nem az egymásra utaltságot felismerve, a települések között, egymás érdekeit is szem előtt tartva, megfelelő keretek között kereshessék a boldogulást.

A törvénytervezet nyilván nem old meg minden problémát, de ez nem is lehetett a célja, csupán kereteket szab; nem oldja meg az ezer sebből vérző horgászat problémáját; nem ad megoldást a vitorláskikötők problémájára vagy az egyre több helyen igényként felmerülő és Balatonlellén remekül működő homokos, vagy ha úgy tetszik, lidós part ügyére. Nyilvánvalóan nem hoz új forrásokat a rendszerbe, pedig ezekre is nagyon nagy szükség lenne. Gruber képviselő úr is utalt az elmozdíthatatlannak tűnő közparkokra, hiszen a zöldterületek nem helyezhetők át; ezen a téren mindenképpen kicsit rugalmasabb megoldásra lett volna szükség.

De összességében azt gondolom, a Kereszténydemokrata Néppárt képviselőcsoportja nevében mondhatom, hogy módosításokkal együtt a törvénytervezet támogatható. Hiszen nagyon jól tudjuk, hogy a hatvanas évektől a nyolcvanas évekig elég volt a Balatonnál, hogy meleg volt a víz és hideg – és akkor még olcsó is volt – a sör, de pontosan tudjuk, hogy ez ma már kevés. Arra van szükség, hogy a helyi vállalkozók, vállalkozások, az érintett települési önkormányzatok és nem utolsósorban a törvényhozás együttműködjön, együtt gondolkodjon, mert e nélkül minden Balatonnal kapcsolatos kezdeményezés eleve kudarcra van ítélve.

Nyolc évvel ezelőtt született egy törvény, amely, azt gondolom, lényegesen túlmutat azon a lehetőségen, amelyet akkor hordozott. Ez most már átszabásra, átgondolásra szorul, ha úgy tetszik, nagykorúsodott a törvény. Olyan megoldásra van szükségünk most, amely egyszerre védi a Balaton és környéke páratlan természeti kincseit, s egyúttal az épített környezet harmóniáját is igyekszik megteremteni. Ez nyilvánvalóan nem könnyű feladat, hiszen a ter-

mészetvédők harcosan óvják a környezetet, a fejlesztők, befektetők pedig építeni akarnak. Köztük kellene valamilyen egyensúlyt teremteni. Ennek érdekében szükség van a korábbi tapasztalatok beépítésére, és nagyon nagy szükség volt arra a hatalmas számú, ha jól tudom, 358 egyeztetésre, amelynek során az érintett önkormányzatok, civil szervezetek elmondhatták javaslataikat, amelyek túlnyomó többségét az előterjesztő be is építette a törvénytervezetbe. Sikerült közös hangot, közös nyelvet találni; azt gondolom, ez mindenképpen előremutató.

Suchman képviselő úr vezérszónoklatában utalt arra, pontosabban felidézte, hogy már a rómaiak is felfedezték a Balatont, és ha úgy tetszik, a mai fejlesztések és szabályozások alapjait már sok-sok évszázaddal ezelőtt lerakták. Hozzá szeretnék most csatlakozni, amikor felidézem az éppen 150 esztendővel ezelőtt született gróf Széchényi Imre munkásságát, aki a homoki szőlőtelepítés kormánybiztosaként a XIX. század utolsó évtizedeiben megalapította Földvárt, Fenyvest és Máriafürdőt, a mai Balatonföldvár, Balatonfenyves és Balatonmáriafürdő elődjét, hozzájárulva ezzel a Balaton déli partjának kiépüléséhez. Bízom abban, hogy a méltó és nagyon termékeny elődök nyomdokain járva ez a törvénytervezet, amelyet reményeink szerint konszenzussal fogunk elfogadni, hozzájárul ahhoz, hogy a Balaton-üdülőkörzet megfelelően fejlődhessen. Köszönöm szépen. *(Taps a Fidesz és a KDNP soraiban.)*

A KICSIKNEK NAGYOBB TEHER

2008. október 14.

*Kétperces hozzászólás a környezetvédelmi termékdíjjal
kapcsolatos törvények módosításához*

MÓRING JÓZSEF ATTILA (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Horváth János képviselőtársam hozzászólása késztett arra, hogy szót kérjek, úgy látszik, ez most egy olyan szakasza a vitának, amikor egy frakción belül fogalmazódnak meg köztünk, ha csak árnyalatnyi nézetkülönbségek is.

Azt gondolom, hogy a kisvállalkozások támogatása – képviselőtársam úgy fogalmazott, ne így támogassuk őket, hogy limithez kötjük azt, hogy hány palack alatt esetleg nem kell fizetni ezt a termékdíjat – nagyon fontos, és ha van erénye ennek a törvénytervezetnek, akkor ez mindenképpen azok közé tartozik, vagyis azokat a kisvállalkozásokat, amelyek amúgy is nehezen veszik fel a versenyt a multikkal, legalább ily módon próbáljuk meg helyzetbe hozni. Hiszen nem arról van szó, hogy egy multinacionális cég könnyebben meg tudja fizetni ezeket a törvény hatására létrejött új terheket, hanem ezáltal kisvállalkozások mehetnek tönkre, és munkahelyek szűnhetnek meg. Úgyhogy azt gondolom, ezt mindenképpen a törvényjavaslat erényeként kell megemlíteni, és ezt mindenképpen támogatni kell.

Köszönöm szépen.

A jegyzőség mellett el kell látni a frakcióbeli feladatokat is

A KELLEMETLEN DÖNTÉSEK A KISTELEPÜLÉSEKRE HÁRULNAK

2008. november 6.

Hozzászólás a 2009. évi költségvetés vitájában

ELNÖK: Most megadom a szót Móring József Attila képviselő úrnak, KDNP.

MÓRING JÓZSEF ATTILA (KDNP): Köszönöm szépen, elnök úr. A Godó Lajos képviselőtársam által elmondottak közül szeretnék először is néhány dologra reagálni. Gyakorló polgármesterként és egy LEADER-közösség tagjaként sajnos ennyire nem tartom és nem látom sikertörténetnek ezt a dolgot, mert szerte az országban hallani arról, hogy a szervezését botrányok kísérték, és sajnálatos módon ez erősen politikai alapon szerveződött.

A vidéki örökség megőrzése és a fenntartható fejlődés jogcímre természetesen a mi településünk is és a környező települések is pályáznának. Ott van előttünk az adatlap, és pillanatnyilag azzal küzdünk, hogy azt hogyan próbáljuk majd megmagyarázni, hogy mondjuk, egy egyébként nagyon szép és értékes templom felújítása hogyan hoz létre új munkahelyeket, és egy templomfelújítással hogyan lehet a zöldterületeket növelni. Benne van a feltételek között. Ha ez nem jó, akkor *(Dr. Magda Sándor: Nem kell rá pályázni!)*... tessék Magda képviselő úrnak esetleg utánanézni, ez egészen biztosan így van. És a százszázalékos támogatás az önkormányzatok esetében 80 százalékos támogatást jelent, hiszen az áfát mindenkinek magának kell biztosítani. Tehát a menyasszony nem annyira szép, mint amilyenek próbálják láttatni.

Én pedagógusként és egy kistelepülés polgármestereként elsősorban az önkormányzatokat, illetve ezen keresztül a közoktatást érintő néhány kérdésről szólnék, ami az

előttünk fekvő törvényjavaslatban ezeket a területeket érinti.

Évek óta azt tapasztaljuk, hogy a költségvetési törvény rendre nem biztosít elegendő forrást a helyhatóságoknak a biztonságos működéshez, és ez sajnálatos módon ebben az esztendőben sincs másképp.

Az adósságtehertől nyögő önkormányzatok ebben az évben további elvonásokra számíthatnak. Az óvodáztatási támogatás, ami mint nagy erény jelent meg a közelmúltban, mindösszesen 260 millió forint jut erre, ez összesen 6 ezer gyerek támogatását jelenti. Nagyon sok olyan hely van az országban, Somogyország is ilyen, ahol az általános iskola eredményes elvégzésére, illetve a későbbi esetleges munkavállalásra csak és kizárólag abban az esetben van reális esély, ha a gyereket már hároméves korától óvodába járattuk. Ehhez tisztességesen megfizetett szakemberekre és nem utolsósorban megfelelő épületekre lenne szükség. Ehhez képest az óvodák bővítésére, felújítására a pályázható összeg maximum 20 millió forint, ráadásul az átalakítások rendkívül szigorú feltételekhez kötöttek, például ha tetőtér beépítésére kerül sor, akkor az épületbe liftet kell szerelni. Ez meglehetősen nehezen megoldható, mondjuk, 20 millió forintból.

Az ország mintegy 2000 iskolafenntartó önkormányzatának azzal kell szembeülnie, hogy bizonyos oktatási normatívák ötödével, illetve vannak olyanok, amelyek negyedével csökkennek. A művészeti oktatás, ami már most is nagyon nehéz helyzetben van, szinte a kilátástalanság szélére sodródik. Nem tudom, hogy ez lenne az „Új tudás” program?

Tegnap Török Zsolt képviselőtársam nagyon szimpatikusan és támogatható módon arról beszélt, hogy a hátrányos helyzetű családok gyerekei számára nagyon fontos lenne, hogy már az iskolában hozzájussanak olyan információkhoz, tapasztalatokhoz, ismeretekhez, amelyek ah-

hoz lennének szükségesek, hogy később a rendelkezésükre álló szűkös forrásokból gazdálkodni tudjanak. A törekvés valóban támogató, de ebben a költségvetési törvényjavaslatban semmi ilyenre nem nyílik lehetőség.

Nyilván felmerül a kérdés, hogy mi az üzenete ennek. Csupán arról van-e szó, hogy a fűnyíró, amit végigtoltak ezen a tervezeten, a közoktatást sem kíméli, vagy az új tudásban nem lesz már szükség a vidéki kisiskolákra, csupán az kell, hogy a nagy bevásárlóközpontok elérhetőségeit ismerje mindenki.

Az elmúlt évek forráskivonása után újabb 40 milliárd forinttal kevesebb jut a helyhatóságok működtetésére. Sovány vigasz, hogy az önkormányzati miniszter szerint a leghátrányosabbakra kiemelt figyelem fordítódik. A 33 leghátrányosabb helyzetű kistérség ugyan rendelkezik elméletileg elkülönített forrásokkal, de a gyakorlatban ezek nagyon nem látszanak.

Létrejöttek kistérségi fejlesztési bizottságok, amelyeket szakértők, ügynökségek, tervezők és koordinátorok segítenek, közben az önkormányzatoknak nincs pénzük arra, hogy egy építés vagy bővítés terveit, tervdokumentációját elkészíttessék, nincs pénzük a saját forrásra, és nincs pénzük már az említett áfa befizetésére. És az a legnagyobb baj, hogy pont azokra az infrastrukturális fejlesztésekre nincs lehetőség, amelyekre pedig ezeken a kistelepüléseken a legnagyobb szükség lenne.

Évek óta azt halljuk, hogy ha az önkormányzati reform végigvitelében partner lenne az ellenzék, egy csapásra minden bajunk megoldódna. De mit is takar ez az önkormányzati reform, és mi vele a cél?

Általános vélemény, hogy ha megszűnnek a kistelepülések hivatalai, vagyis körjegyzőségbe tömörülnek, akkor rengeteg pénzt lehet megspórolni. De tényleg olyan sokat? Hiszen már az elmúlt években számos összevonás történt, és meggyőződésem, hogy a rendszerben ezen a területen nincsen tartalék,

illetve egyetlenegy helyen van, méghozzá nem kevés: ez pedig Budapest, ahol ráadásul nemcsak racionalizálni lehetne, hanem a hatékonyság növelése is indokolt lenne.

Mindig a kistelepüléseket nyaggatják, hogy vonjuk össze az iskoláinkat, meg vonjuk össze a jegyzőinket. Hogyha ezzel nincs más cél, nincs kiforrott koncepció, mint a pénzkivonás, akkor ez semmilyen módon nem támogatható.

Kialakult a kistérségi rendszer, ez működik is, jól-rosszul, vagyis működött, mert most a kistérségi normatívák is csökkennek, tehát a kistérség központjába telepített feladatellátás is veszélybe kerül. A gesztor önkormányzatok nem lesznek képesek finanszírozni a többletfeladatot, a kisebb települések pedig hiába vállalják azt is, hogy azonnali inkasszóval le lehet emelni a számlájukról a szükséges pénzt, ha azon nem lesz megfelelő forrás, és nem tudnak fizetni. Hova fog ez vezetni?

Én egy olyan kistérségben élek, ahol tíz település van, és folyamatosan arról megy a vita, hogy kinek nehezebb a helyzete: a gesztor önkormányzatnak, akinek a végén, úgymond, mindig el kell vinni a balhét; vagy a legkisebbeknek, akiknek semmi más dolguk nincs, mint a különböző hozzájárulásokat befizetni, és döntési lehetőséggel nem bírnak; vagy azoknak a mikrotérségi központoknak, akik a két településméret között bizonyos feladatokat még önállóan is képesek ellátni.

A kellemetlen döntéseket a kistelepüléseknek kell meghozni, akaratum ellenére; velünk mondatják ki a költségvetés kapcsán. A vidéki képviselő-testületeknek gyakorlatilag semmi mozgásterük nincs. Nincs döntési helyzet, csupán a központi elképzelések végrehajtására nyílik mód, amelyeket a pénzügyi prés nyomán kénytelenek elviselni. Mert hogy döntési helyzet-e az, hogy kapnak a közalkalmazottak, köztisztviselők 13. havi fizetést, vagy megmarad a munkahelyük? Ki okozta, mi okozta vagy kik okozták ezt a helyzetet?

Szintén Gyenesei miniszter úr mondta tegnap, hogy ha széthúzás van a térségben, akkor a pénzek elveszhetnek. Nagyon jó lenne, ha ennek az ellenkezője is igaz lenne, tehát azokban a kistérségekben, ahol jó az együttműködés a települések között, akkor lenne lehetőség a források felhasználására. De a költségvetés tervezetéből az tűnik ki, hogy csökkennek a beruházások, tehát hiába a jó együttműködés, ez még nem fog igazából lehetőséget biztosítani. Pedig pontosan tudjuk, hogy egy település addig él, amíg a legalapvetőbb szükségleteket képes kielégíteni, tehát van egészséges ivóvíz, közvilágítás, óvoda, iskola, és lehet közlekedni. Minden területre kevesebb jut jövőre. De tudomásul kell vennünk, hogy az erre utaló törekvések ellenére mindenki nem költözhet Budapestre.

Szintén a miniszter úr mondta, hogy az önhikire biztosított összeg, valamint a működésképtelen önkormányzatok támogatására elkülönített forrás állítólag belső átcsoportosításokkal majd év közben növelhető lesz, de mindannyian tudjuk, hogy ez csak tűzoltásra szolgál, és ráadásul a helyhatóságoknak a kormánytól való függőségét erősíti, ami nem egy kívánatos vonal.

Az is elhangzott, hogy ösztönözni kell az önkormányzatokat a felelős gazdálkodásra. Azt gondolom, hogy ezt akkor lehetne elérni, ha lenne miből gazdálkodniuk a kistérségeknek. Nem elég kimondani ezt a jól hangzó szlogent. A működőképesség akkor nem kerül veszélybe, ha ehhez megfelelő forrásokat is biztosítanak.

Tisztelt Országgyűlés! Ha valaki figyelemmel kísérte a költségvetési vitában eddig elhangzott kormánypárti felszólalásokat, annak részben azzal kellett szembesülnie, hogy az ország minden bajáért a Fidesz és a világgazdasági válság a felelős, részben pedig meg kellett állapítani, hogy ebből a tervezetből nem derül ki, merre is akar menni a kormány, van-e más célja a túlélésen kívül. Az első állítás nyilvánvalóan nem igaz, a második pedig több mint

elkeserítő. Nem az a legfontosabb kérdés, hogy az előttünk fekvő változat hanyadik a sorban, legfeljebb az lehet érdekes, hogy ez-e már a végleges, vagy még további módosításokra kell számítanunk.

Mindenféle jelző is elhangzott már a vita során. Az tény, hogy kapkodva készült, és az Állami Számvevőszék véleménye szerint is erősen aggályos, nagyon komoly kockázatokkal kell számolni. Ebben a helyzetben az ellenzék képviselőinek kritikáját riogatásnak nevezni nem egyéb, mint zsigeri elutasítása a miniszterelnök úr által hirtelen nagyon fontosnak tartott összefogásnak. Tehát, tisztelt kormánypárti képviselőtársaim, önök megint mást mondanak, és mást cselekszenek.

A költségvetési törvényjavaslat hektikus benyújtása, az abban lévő tartalmi problémák, ellentmondások magyarázataként többször elhangzott, hogy ez a kényszer költségvetése, és a kormány nem akar mást, mint megvédeni a nyugdíjasokat, a gyerekeket, a vállalkozókat, a munkahelyeket, a forintot. Illő tisztelettel kérdezem: mitől van a kényszer? A világon végigsöprő pénzügyi válságtól, ami úgy ért minket, mint a felkészületlen bokszolót az első ütés, aki edzés helyett, mondjuk, cigivel és piával hangolt a meccsre, vagy az elmúlt hat esztendő rossz gazdaságpolitikájától? És ha meg kell védeni a munkahelyeket, a vállalkozásokat, a nyugdíjakat, a gyerekeket meg a forintot, leginkább a saját rossz döntései következményeitől kell megvédeni, amíg nem késő.

Ez a költségvetési törvénytervezet rossz üzeneteket tartalmaz, rossz úton járunk. Tilki képviselőtársam egy időzettel fejezte be a hozzászólását. Engedjék meg nekem, hogy kedvenc zenekarom, a Kormorán egy sorát idézzem: „Elég! Elég! Legyen már elég!”

Köszönöm szépen. *(Taps a Fidesz padsoraiban.)*

A KDNP-frakcióval Somogyváron, a bazilikánál

TARTALOM

Közéleti ars poetica

Szent László lovának patkóját rejtette a föld7

I. Somogyvári élet

Mozgalmas évezred kezdődött15

„Hát én immár kit válasszak...?”18

A választási eredmény margójára21

Merre tovább, Somogyvár?22

Tovább, előre, Somogyvár!24

Parlamenti pillanatok26

EU-igen29

Elvárásolt kastély31

Banánérlelő melegben

banánközvéleményt építenek?34

Száz lépés – szájtépés?36

Elfutott...38

Megint jönnek, riogatnak39

Száz éve halt meg Széchenyi Imre40

A választási eredmény margójára45

„Göröngyös úton...”47

Állítsuk meg az erőszakot, amíg nem késő!49

II. Somogyország honpolgára

Nem lehet visszaélni az emberek bizalmával..... 53

Együtt – egy út?58

Egy gondolat a függetlenségről60

Összetartozunk, mindannyian63

Egyszer mégis győz az igazság67

Hol vagy, '56 csillaga?72

Igen!74

Tisztelgés a Lovagkirály emléke előtt77

Az igazi Balatonőszöd – szoboravató beszéd78

III. Az Országgyűlésben

A kisebbségi szószóló 2002. évi munkájáról	83
Megszűnő kisiskolák – halálra ítélt falvak?	86
Lendületesen lefelé a lejtőn!	92
A párizsi békeszerződés és a zsidóság kárpótlása	93
Az adatvédelmi biztos 2004. évi munkájáról	94
Fájni fog – nagyon is!	100
Cinikus a kormány adóztatási gyakorlata	101
A mentelmi jog tervezett változtatásairól	102
A kistérségbe szervezettség sok településnek hátrányos	105
A balatoni szűnyogirtás tárgyában	108
Autópálya – összeköt vagy elválaszt?	112
A Magyar Köztársaság 2007. évi költségvetéséről	115
Az ördög mindig a részletekben bújik meg	118
Természetvédelem, táji harmónia és konszenzus kell a tó érdekében	120
A kicsiknek nagyobb teher	123
A kellemetlen döntések a kistépülésekre hárulnak	125

ISSN 1217-744X

ISBN 978-963-9848-17-7

Kiadja a Kereszténydemokrata Néppárt

Országgyűlési Képviselőcsoportja

Felelős kiadó: **dr. Semjén Zsolt** frakcióvezető

Szerkesztés, tördelés: KDNP sajtószolgálat

Borító és typográfia: **Brém-Nagy Ferenc**

Nyomdai munka: Multiszolg Bt.

Felelős vezető: **Kajtor István**